

Star
Dance





Letos to bude už po sedmé, kdy Česká televize prostřednictvím StarDance neoficiálně zahájí plesovou sezónu, a já věřím, že – stejně jako tomu bylo při předchozích šesti řadách – i tentokrát vyvolá pořad zvýšený zájem veřejnosti o taneční lekce a kurzy etikety a společenského chování. Že opět přinese na obrazovky dotek noblesy, elegance a neopakovatelné atmosféry. Jakkoli je StarDance především zábavný pořad, přináší celou řadu těchto přesahů. To považuji za důležité. StarDance je takový Rolls-Royce televizní zábavy. I ten nejkvalitnější vůz ale potřebuje po šesti letech provozu důležitou servisní péči. Sedmý ročník proto přinese řadu inovací a vylepšení. Letos například bude tančit celkem deset tanečních párů, což nám umožní nejen představit zajímavější mix osobností, ale také připravit pro diváky napínavější finále nebo mezi soutěžní večery vložit jeden nesoutěžní, věnovaný charitě. Věřím, že se letošnímu ročníku se šťastným pořadovým číslem sedm opět podaří překonat latku kvality nastavenou v minulých letech. Zatím tomu tak bylo pokaždé. StarDance má k tomu ty nejlepší předpoklady: profesionální tvůrčí tým, sehranou moderátorskou dvojici, spravedlivou a respektovanou porotu a hlavně opět zcela překvapivou a nepředvídatelnou sestavu soutěžících. Kde jinde byste na jednom tanečním parketu potkali lékařku, boxera, dýdžejku, rappera a bloggerku? Ve StarDance to jde a věřte mi, bude to zase tanec!

Petr Dvořák
Generální ředitel České televize



Po roční přestávce se na obrazovky České televize vrací celosvětově úspěšný zábavný pořad StarDance. Již sedmé budou moci diváci v přímých přenosech sledovat taneční souboje známých osobností a jejich tanečních partnerů. Oproti předešlým ročníkům chystá letošní řada změny, které zvýší již tak vysokou kvalitu a prestiž této soutěže. K standardně osmi tanečním párům se nově přidají další dvě soutěžní dvojice, z čehož plyne změna v počtu kol. Přestože do prvního přímého přenosu zbývá spousta času, soutěžící již intenzivně trénují ve speciálně připravených zkušebnách České televize na Kavčích horách. Tréninkům jsou přítomny televizní štáby, a tak ani letos nebudou diváci ochuzeni o zážitky z náročných příprav tanečních párů.

Pro tvorbu dekorace byl opět osloven architekt a scénograf Jaroslav Svoboda. Pod jeho vedením bude v následujících týdnech probíhat výroba a stavba dekorace v ateliéru č. 8 na pražském Barrandově. Prostor studia, které poskytuje 2052 m² plochy, bude postupně zastavěn jednak samotnou dekorací, které dominuje taneční parket o rozměrech 14 x 9 m, jednak kompletním zázemím pro účinkující včetně šaten, maskéren a kostyméren. Dekorace prošla v letošním roce řadou změn, z nichž nejvýraznější je zcela přepracovaný green room, který bude vyvýšen do prvního patra dekorace. Bude zcela otevřen a nabídne tak nové možnosti záběrů na bezprostřední reakce tanečních párů po jejich vystoupení.

Mimořádně významná je výroba kostýmů od jejich návrhů až po finální zdobení a kostýmní zkoušky. Do tvůrčího týmu

se vrátila kostýmní výtvarnice Zuzana Straková, která stála u zrodu první řady StarDance. Můžeme se tedy těšit na krásně vyladěné nápadité kostýmy v rytmech pořadu.

K noblesní atmosféře celého pořadu významnou měrou přispívají světelné efekty, které jsou zajišťovány stovkami televizních a efektových světel spolu s LED osvětlením instalovaným přímo v prvcích dekorace. Osvětlovací technika bude instalována po dokončení základní části dekorace na základě požadavků hlavního kameramana pořadu Filipa Havelky. Světla budou jak rozmístěna v prostoru celého studia, tak zavěšena pod stropem ateliéru, který díky své výšce 13,75 m umožňuje pohodlné zavěšení nejen osvětlovací, ale i zvukové techniky.

Pořad bude snímat celkem třináct kamer. Pro atraktivní záběry budou využívány kamerové jeřáby, steadicam, dálkově ovládaná kamerová jízda a další kamerová technika. Samozřejmostí je vysílání pořadu ve vysokém rozlišení (HD). Živý hudební doprovod bude opět zajišťovat Moondance Orchestra Martina Kumžáka a jeho sólisté. Kvalitu vysílání pak podpoří vícekanálový zvuk ve formátu 5.0, o který se starají zvukaři Milan Jílek a Miroslav Hřebek ze speciálního zvukového přenosového vozu. Vše je pak řízeno režisérem pořadu Romanem Petrenkem z největšího přenosového vozu České televize, kde spolu se stříhačem Dušanem Lajdou vytvářejí finální podobu celého pořadu StarDance VII.

Martin Kopřiva
manažer realizace

Manažer vývoje Jan Potměšil:

Ve StarDance ukáže každá osobnost svou pravou tvář

StarDance – letos již posedmé. V jakém duchu se ponese?
Sedmý ročník StarDance se opět ponese v duchu tance, hudby, elegance a historicky nejvyššího počtu novinek.

Jaké novinky to jsou?

Česká televize se rozhodla pro letošní ročník připravit rozšířenou verzi v počtu deseti dílů. To pro celý projekt znamená rozšíření o dva taneční páry navíc. Díky tomu jsme oslovili více osobností, bude více taneční hudby a objeví se dva nové soutěžní tance. Poprvé budou páry tančit valčík a salsu.

Letos budou tančit zástupci profesí, které se ve StarDance ještě neobjevily. Podle čeho jste vybírali?

Dramaturgie pořadu chce ve StarDance představovat i mediálně méně známé osobnosti, které ovšem ve svých profesích patří nebo patřily k absolutním špičkám. Letos tak roztančíme lékařku, boxera a dýdžekku.

Jak vůbec vypadá výběr tanečních párů? Zabýváte se i představou páru v kontextu všech tanečnicků?

Nejprve vybíráme osobnosti různého věku, profese a zkušeností s tancem tak, abychom zajistili co největší rozmanitost. Poté probíhá casting na tanečnický, na který zveme ty nejlepší z uplynulých řad, a zároveň objevujeme nové tváře. Poslední fáze je absolutně nejtěžší. Jejím cílem je přiřadit k osobnosti správného tanečnicka tak, aby tvořili harmonický pár. Některá osobnost potřebuje přísného trenéra, jiná spíše „pohodáře“. Je velmi důležité, aby si páry sedly jak po lidské, tak i po profesní stránce. Věříme, že se nám to i v této řadě podařilo.

StarDance je v zahraničí fenomén, sledujete jeho původní britskou verzi?

Sledujeme nejenom britskou, ale i další zahraniční verze pořadu. Ostatně StarDance se stane fenoménem téměř všude, kde se objeví, včetně exotických zemí, jako jsou Čína a Indie. Ve Spojených státech letos budou vysílat již dvacátou řadu a tento pořad je stále nejsledovanější zábavnou show na tamním televizním trhu, stejně je to v rodišti formátu, ve Velké Británii. S BBC máme skvělou spolupráci a každoročně si na speciální konferenci sdělujeme své dojmy, výsledky, úspěchy i neúspěchy a vzájemně se obohacujeme. BBC je pro nás obrovskou inspirací a spolupráce s ní si nesmírně vážíme.

Co podle Vás dělá ze StarDance takový fenomén?

Několik faktorů. Prvním z nich je plesová nálada, která s sebou nese eleganci pohybu, krásných kostýmů, to vše v úžasné dekoraci Jaroslava Svobody, jež tento dojem jen umocňuje. Poté celková atmosféra být u toho, když celebrity stavíte do role, že se opravdu musejí naučit tančit. Za tím

vším je dřina, pot a slzy, které nejsou hrané ani vynucené, ale naprosto přirozené. Ve StarDance ukáže každá osobnost svou pravou tvář a to diváci oceňují nejvíce. V každé řadě se ze všech soutěžních párů stávají přátelé, kteří se vzájemně podporují a vytvářejí tak skvělou atmosféru, kterou cítí i diváci doma u svých obrazovek. Dalším obrovským bonusem je živě hraná hudba pod vedením Martina Kumžáka. Každý rok se střetáváme s názory diváků, že hrajeme z playbacku, to je pro nás ta největší pocta. V neposlední řadě jsou zásadním faktorem naši moderátoři Marek Eben a Tereza Kostková, kteří do pořadu vnášejí příjemnou náladu a nadhled.

Co nového chystáte pro moderátory?

Především pro Terezku Kostkovou bude přichystán zbrusu nový green room – místnost, ve které se čeká na výsledky od poroty. Bude součástí velké dekorace a poprvé na něj uvidí i diváci v sále. Další překvapení nechceme prozrazovat, protože už by to nebylo překvapení.

Nedílnou součástí StarDance je hudba, jak probíhá její výběr?

Po seznámení párů dáváme tanečnickům čas, aby trochu zjistili charakter svých svěřenců. Následně přichází s návrhem hudby, kterého se účastní kromě mě vedoucí dramaturg projektu Jan Bors, taneční poradce Jan Onder a hudební skladatel Martin Kumžák. Společnou debatou pak docházíme k výsledku, argumentujeme o vhodnosti skladeb a podobně. Na tanečnický jsou v tomto ohledu kladeny velké nároky, protože i hudební směr ovlivňuje atmosféru jednotlivých párů a zároveň nám tanečníci musí garantovat, že na jednotlivé skladby dokážou vymyslet ten nejlepší možný tanec pro celebrity, kterou mají na starost.

V rozhovoru k šestému ročníku jste řekl, že byste na tanečním parketu rád viděl Leoše Mareše. Těšíte se?

Jsme nadšení, že tuto výzvu Leoš přijal. Je skvělé mít v pořadu jednoho z nejlepších moderátorů v této republice. Věříme, že má tanec v krvi a předvede to na tanečním parketu. Zároveň jsme moc rádi, že do toho šla každá další osobnost, a zatím máme pocit, že do StarDance všichni dávají opravdu celou svou energii. Je radost sledovat páry na trénincích, jak trpělivě poslouchají, jak dřou, jak se snaží, jak k tomu přistupují. Takže ano, těšíme se moc.

Necháváte se v něčem inspirovat názory diváků?

Nasloucháme jak negativní, tak pozitivní kritice. Divák je pro nás to nejdůležitější, co máme, a jsme ohromně pyšní, jaká komunita kolem StarDance vznikla. Dokonce i soutěžící a moderátoři sledují diskuze, Facebook, aktivně se účastní chatů a podobně. Ostatně letošní zařazení tak zvaného českého kola je toho důkazem. Je to takový dárek našim divákům za to, že náš projekt tak podporují.

Novinky v sedmém ročníku StarDance

Sedmý ročník StarDance je zatím nejbohatší na novinky.
Ty nejdůležitější představuje vedoucí dramaturg Jan Bors.

Více tance!

Letos poprvé zažijí diváci deset slavnostních večerů, během nichž zatančí deset tanečních párů.

Nové profese!

Poprvé se ve StarDance objeví zástupci profesí, které se v předchozích řadách neobjevily – lékařka, boxer, bloggerka a DJ.

Tematické večery!

Vůbec poprvé se bude tančit na česky zpívanou hudbu, po které fanoušci soutěže dlouhodobě volají. Soutěžní páry tak zatančí na slavné písně Karla Gotta, Marie Rottrové, skupiny Lucie nebo Věry Špinarové. V dalším kole přijdou na řadu muzikálové melodie a tance jako ča-ča a quickstep. Šestý večer bude věnován hudbě legendárního Michaela Jacksona.

StarDance kolem dokola letos poprvé i s elektronickou tužkou Zdeňka Chlopčíka

Autentické zpravodajství o dění v taneční show StarDance k samotné soutěži patří už od první řady. Televizní deník StarDance kolem dokola přináší od soboty do soboty svědectví o tom, že noblesa našich tanečních párů se rodí v potu, krvi a slzách. Novinkou letošní řady bude pravidelné okénko tanečníka Jana Ondera nebo rozbor tanců elektronickou tužkou v rukách Zdeňka Chlopčíka. Divákům pořad tradičně přinese originální sondy do snažení jednotlivých párů na zkouškách, zachytí předstartovní horečku, uvolnění, štěstí i slzy zklamání.

Paraple!

V jednom z večerů budou roztančené hvězdy pomáhat dobré věci – konkrétně Centru Paraple. Soutěžící budou mít za úkol do tance zapojit vozíčkáře a vytvořit s ním společnou taneční choreografii. A do finále poprvé v historii postoupí tři taneční páry!

StarDance on-line!

StarDance roztančí nejen web, ale i sociální sítě. Pro fanoušky je připravena celá řada specialit a soutěží.

Jan Bors
vedoucí dramaturg pořadu

StarDance se šťastným pořadovým číslem sedm začíná již 17. října.

Režisér StarDance Roman Petrenko:

S nadšením zpívám motivační písně před přenosem

Letos Vás čeká sedmý ročník soutěže, jaká je noční můra režiséra přímých přenosů?

Během přímých přenosů mám respekt před dvěma potenciálními problémy a těmi jsou: technický problém, který by mohl nastat v jakékoli součásti velkého kolosu okolo technického zabezpečení StarDance. A druhým je, aby se nikomu ze soutěžících, ale i ze štábu, nic nestalo po zdravotní stránce. Zažili jsme již úraz a následné odstoupení páru ze soutěže i žlučkový záchvat kameramana dvě hodiny před přímým přenosem, kdy je vše nazkoušené a připravené. To jsou velmi nepříjemné skutečnosti z profesního i lidského hlediska, kterým se režisér nemůže ubránit.

Co je na přímých přenosech, pro Vás jako režiséra, nejtěžší?

Při přímých přenosech je nejtěžší zachovat rozvahu a klid. Je důležité, aby režisér působil vyrovnaně i na štáb. Před přímým přenosem neustále opakuji: „Vážení a milí, dělejte jen to, co máme nazkoušené.“ Když nastane problém, jdeme dál, přesně podle scénáře, tak jak je připravený. Během přímých přenosů je nebezpečné, že se začnou znásobovat chyby ve chvíli, kdy se při prvním problému zaseknete a nedej bože si ho chcete začít se štábem vyříkávat, vrátit se k němu, opravit ho.

Letošní ročník je plný novinek. Na kterou se těšíte nejvíce?

Tento rok se asi nejvíce těším na změnu v dekoracích, která nám umožňuje jiné aranžmá programu, což jistě ocení i divák. Půjde o jiné, dynamičtější snímání přenosu.

Kolem StarDance se neustále rozšiřuje fanouškovská základna. Proč je StarDance podle Vás takový fenomén?

Kostýmní výtvarnice Zuzana Straková se vrací do StarDance

Kostýmní výtvarnici jste byla hned v prvním ročníku StarDance, s jakými pocity se vracíte? Sledovala jste kostýmy v předešlých ročnících?

Návrat do StarDance bylo vyústění delšího přemýšlení, protože disciplína tanečního kostýmu v této formě je poměrně specifická a náročná na přípravu i realizaci. Tudíž vám na minimálně čtvrt roku zabere tolik času, že je téměř nemožné věnovat se jiným projektům. Vzhledem ke své vytíženosti a současné práci jsem musela zvažovat, zda je vůbec reálné přidat práci na StarDance. S pomocí svých kolegů a dobrého týmu nakonec rozhodnutí padlo, ale byl to dlouhý proces. Předešlé ročníky jsem zachycovala víceméně nahodile, protože od dob prvního ročníku se moje práce poměrně nakupila a na televizi nemám téměř čas se dívat. Nicméně taneční svět a lidi v něm neustále potkávám a nikdy jsem se jim v zásadě nadobro nevzdálila, proto je setkání po letech velmi příjemné.

StarDance je jednoduše velmi dobře vymyšlený formát ze zahraničí, který se naštěstí i neustále vyvíjí, protože v televizní tvorbě forma zpracování rychle stárne. To, co bylo moderní před pěti lety, dnes už nemusí na diváka fungovat.

Sledujete reakce diváků, například na sociálních sítích? Snažíte se později na tyto reakce nějak reflektovat?

Český a slovenský národ mají jednu věc společnou: všichni jsme nejlepší trenéři, když se hraje nějaký sportovní zápas. Také jsme nejlepší politologové před volbami, a bohužel, při StarDance jsou mnozí režiséři, kteří by to natočili lépe. Pokud je nějaká připomínka podnětná, jistě ji s kolegy probereme. Žel, na sociálních sítích se ale často objevují jen subjektivní názory.

Do jaké míry máte při přenosu tvůrčí svobodu?

StarDance je kolektivním dílem a během přímého přenosu se striktně řídíme scénářem. Tvůrčí svobodu máme při zkouškách, během komunikace s tanečnicí a ve spolupráci s hlavním kameramanem a stříhačem, který komponuje skladbu pořadu. Ale během přímého přenosu jako takového je pro nás rozhodující technický scénář. Patřím k režisérům – tedy alespoň podle vyjádření producentů, protože sám to posoudit nemohu – kteří nejdále a nejprecizněji před přímým přenosem zkouší.

Jaký jste tanečník?

Jsem mizerný tanečník, ani moji kamarádi tanečníci ze mě nic nevykřesali. Na druhou stranu mám rád hudbu a s nadšením zpívám motivační písně před přenosem celému štábu.

Kam jste se za tu dobu výtvarně posunula?

Od doby první StarDance jsem se, mimo televizní show, kterou jsem především dělala, měla šanci dostat do sféry filmu, tudíž hrané tvorby. Vytvořila jsem kostýmy pro pět muzikálů, oblékám divadelní představení. Dále dělám velké zábavné show, vytvářím kostýmy pro taneční vystoupení, spolupracuji na televizních znělkách a mnoha dalších televizních pořadech, jako jsou seriály, sitkomy nebo reality show.

Jak moc Vás při vymýšlení kostýmu limitují náročné choreografické prvky?

Choreografie bývá při vytváření tanečního kostýmu poměrně zásadní, protože kromě estetické stránky musí mít kostým hlavně funkční vlastnosti, nemohou tanečnicka v žádném ohledu omezovat při pohybu. Kostýmy stavíme až po komunikaci s choreografem a s ohledem na druh tance a hudby. Komunikace s tanečníkem je dost zásadní, ačkoliv

musíme dělat vzájemné kompromisy, abychom se dobrali optimálního, ale také reálného výsledku.

Kde berete inspiraci pro své kostýmy?

To je dobrá otázka, ale nejsem příliš přesně schopná poskytnout manuál, někdy je to emoce z hudby, jindy z typu tance nebo energie tanečnicků. Občas je to společná představa, kterou jsme schopni uchopit a rozvinout. Je to v podstatě proces různých pocitových vjemů a emocí, které se díky zkušenostem taneční dílny a její nabídky materiálů dají zrealizovat do podoby, kterou pak vidíte na finálním výsledku. V podstatě to nejsou jen „moje“ kostýmy, ale jsou to naše společné nápady a diskuse, které já dotahuji a koriguji jejich finální podobu.

Kolik kostýmů a za jak dlouho musíte pro StarDance vytvořit?

Jsou jich stovky, ale nechtějte po mně přesné číslo, protože jedna cifra jsou šaty, které soutěží projdou. Mnoho z nich ale vznikne na papíře a nakonec se nerealizují, protože taneční pár vypadává dříve, než by jejich šaty prošly soutěží. Návrhů je i kvůli tomu mnohem více než zrealizovaných kostýmů. Čas na přípravu si určujeme sami, většinou přípravy začínají zhruba tři měsíce před samotnou soutěží, ale tomu ještě předcházejí další přípravné procesy, jako jsou rozpočty a další nepopulární záležitosti. I to patří do kreativní práce nad kostýmem.

Jan Onder

v nové roli tanečního poradce:

Těším se na to, že budu brán jako přístav pro všechny lodičky

Co obnáší role poradce ve StarDance?

Tato role je, myslím, velmi obsáhlá. Vedle vytváření společných openingových choreografií funguji jako spojka mezi dramaturgií, kostýmní složkou a tanečními páry. Dále sleduji vývoj jednotlivých choreografií u všech párů a snažím se fungovat jako tak zvané třetí oko, které je pro profi tanečnický cenné, protože jsem nezaujatým pozorovatelem. V případě potřeby jsem i příležitostným trenérem, zkrátka, jsem taková „asistentka“ a dozor dohromady.

Jak moc párům zasahujete do jejich choreografie?

Nezasahuji vůbec, já pouze doporučuji a konzultuji. Snažím se všem pomoci k tomu, aby došli co nejdál. Když mě někdo požádá o pomoc s choreografií či nácvikem, jsem rád k dispozici. Věřím, že zakazovat některé nevhodné nápady či neestetická gesta a figury nebude potřeba.

Co je Vám bližší, role poradce, nebo tanečnicka?

Přiznám se, že zatím neumím odpovědět. Role tanečnicka je vděčnější, člověk řeší jen sebe a partnera. Teď musím řešit více věcí dohromady. Jako tanečník jsem se mohl více realizovat, v roli poradce jde spíše o komunikaci a organizaci. Ale jdu do toho naplno, chci být zodpovědný, připravený a milý. Přeji si, abych přispěl k celkové pohodě všech. Těším se na to, že budu brán jako přístav pro všechny lodičky.

Tvoříte tanečnickům šaty „na míru“ jejich osobnosti?

V zásadě ano, bereme ohled nejen na fyziognomii tanečnicka, ale na jakousi auru, kterou vysílá. To samo sebou neznamená, že by jeden člověk měl mít obdobný typ šatů, rádi budeme měnit kostým podle schopností nositele umět se převtělit v souvislosti s tancem, hudbou a choreografií. Pokud se nám podaří tato témata měnit, budeme rádi, ale vždy se budeme snažit dát osobnosti svůj prostor a netlačit ho někam, kde by se necítil komfortně. Tady je rozdíl mezi profesionálním tanečníkem a osobností, která se s tancem seznamuje. Profíci jsou absolutní chameleoni, protože v sobě mají jistou dávku exhibicionismu a přizpůsobivosti, jinak by nemohli svou profesi dělat. U osobností se necháme překvapit, protože je tanec buď bude limitovat, nebo naopak, ale to se teprve dozvíme.

Jaká jste tanečnice?

Já jsem tanečnice velmi živelná, ale neorganizovaná. V době, kdy ve StarDance tančila moje kamarádka Mahulena Bočánová, jsem její tanec, který byl mimochodem velmi emotivní, sledovala a téměř jsem uvažovala o trénování. Dokonce mě tehdy Mahulena pár kroků učila, tak moc jsem byla do světa tance vtažena. Ale znáte to, takže nadále tančím svým způsobem, který mě baví. S profesionálním tancem to opravdu nemá žádnou souvislost...

Stal jste se poradcem proto, že když tancujete, tak vyhrajete?

Myslím, že tvůrci pořadu měli pocit, že by se tato řada měla někam posunout. Děkuji za možnost zúročit své zkušenosti z tohoto milého a veleúspěšného projektu.

Jednou ze soutěžících je i Vaše životní partnerka. Jak se Vám spolupracuje? Je v sestavě někdo, kdo je pro Vás oříšek?

S mojí Lucií spolupracujeme denně již několik let, takže to je to nejmenší! Žijeme a pracujeme spolu nepřetržitě, jsme tedy na sebe velmi dobře naladěni. Oříškem jsou vždy ti, kteří nepochopí, že je potřeba dát do soutěže maximální nasazení. Ale tento ročník tady naštěstí nikdo takový není.

Jak se Vám s letošní sestavou spolupracuje?

Se všemi tanečníky se velmi dobře znám, s většinou jsme společně od dětství jezdili na taneční soutěže a soustředění. Nikdo se asi nebude divit, když řeknu, že některé z nich znám již dvacet let! Jsou to moji bratři a sestry a je tu velká legrace. Všech dvacet soutěžících jsou mistři ve svých oborech, což samo o sobě slibuje vzájemný respekt, uznání a jistou osobnostní vyrovnanost. Prostředí tady je opravdu milé, přátelské a kreativní. Spolupráce s letošní sestavičkou soutěžících je paráda!



Paraple míří do StarDance

Díky trvalému partnerství a podpoře České televize má Centrum Paraple na svém kontě už 21 ročníků televizní benefice Zdeňka Svěráka a jeho přátel Dobročinné akademie aneb Paraple, jejíž vysílání významnou měrou podporuje činnost unikátní neziskové organizace. Spojení se StarDance, kde se letošní dobročinný večer odehraje, dává Parapleti, a hlavně našim klientům vozíčkářům, výjimečnou příležitost oslovit

masivně veřejnost v rámci jednoho z nejsledovanějších zábavných pořadů napříč televizními kanály. Pozoruhodné bude jistě i setkání zakladatele Centra Paraple Zdeňka Svěráka s Markem Ebenem, který naše aktivity taktéž dlouhodobě podporuje.

Vendula Kodetová
Centrum Paraple

Centrum Paraple je poradenské a rehabilitační centrum, které poskytuje služby opakovaně až 1 400 lidem na vozíku z celé České republiky ročně. CP pomáhá vozíčkářům s poškozením míchy vyrovnat se s novou životní situací, zlepšit fyzický a psychický stav, dosáhnout co největší soběstačnosti a nezávislosti, vrátit se k rodině, věnovat se zájmům

a koníčkům, vrátit se do zaměstnání. Součástí pomoci je podpora rodiny klienta, aby se co nejlépe přizpůsobila vzniklé situaci a snížilo se její zatížení.

Centrum Paraple založili v roce 1994 Zdeněk Svěrák spolu s Olgou Havlovou a Svazem paraplegiků.

Speciální host StarDance Zdeněk Svěrák:

Tanec mi osobně pomáhal ke sblížení s partnerkou

Jeden z večerů StarDance bude věnován Centru Paraple, jak bude probíhat?

Na to jsem sám zvědav. Pokud vím, místo hlasů pro taneční páry budou televizní diváci posílat pomocí dárcovských SMS peníze pro Centrum Paraple. U jednoho stolu budou sedět naši stálí velcí sponzoři s velkými, aspoň doufám, šeky.

Jaká bude Vaše role během tohoto večera?

Věřte nebo nevěřte, já budu pátým porotcem.

V čem všem může podle Vás pomáhat tanec?

Tanec může přinášet radost z pohybu a mně osobně pomáhal ke sblížení s partnerkou. Tento díl pořadu StarDance by měl pomoci vnímat lidi na vozíku jako spoluobčany, kteří

mezi nás patří. Tím, že budou na parketu součástí taneční kreaace, dáme najevo, že ani v životě by neměli jít po úrazu z kola ven.

Na co se během tohoto večera nejvíce těšíte?

Poněvadž se jedná o pořad s velkou sledovaností, těším se, že vybereme hodně peněz. Také se těším, že Marek Eben zařídí, aby tam vznikla nějaká legrace.

Jaký jste Vy tanečník?

Mizerný. Kdo mě viděl v akci, říká, že patřím do devatenáctého století. To ovšem neznamená, že nemůžu být porotcem. Takových, co hodnotili, aniž by věci rozuměli, jsem ve svém divadelním životě zažil spoustu.

Porota



Zdeněk Chlopčík

Obávaný a ctěný porotce je ve StarDance od samého počátku. Jeho životním mottem je „Nenervuj se kvůli hloupostem a prožij si naplno každý den.“



Jan Révai

Působil v taneční skupině UNO pod vedením Richarda Hese. Byl také členem swingující skupiny hostující v Hudebním divadle Karlín.



Tatiana Drexler

Přívětivá, ale velmi pozorná porotkyně, které máloco unikne. Vedle StarDance byla také v porotě slovenské verze tohoto tanečního formátu.



Radek Balaš

Je známý hlavně jako divadelní režisér a choreograf. Jeho jméno je podepsané například pod muzikály Donaha, Hello Dolly nebo Marylin (Překrásné děčko) a Mata Hari. Je nositelem řady divadelních ocenění.

Tereza Kostková:

Krušné chvíle rády překvapují ze zálohy

StarDance – letos již po sedmé. Máte nějaké zaběhlé rituály před přenosem?

Spánek, líčení česání – to jsou rituály přímo nezbytné, pak velký zázvorový čaj s medem a citrónem a někdy pleťovou masku.

Letos Vás i diváky čeká změna v podobě nového green roomu, jak se těšíte a co nového změny přinesou?

Těším se! Už minule se konalo překvapení v podobě zvětšení oproti předchozímu - Tenkrát mě čekal skoro královský budoár, tak uvidíme, co letos.

Každý rok si se soutěžícími budujete velmi blízký vztah? Jak a kdy se mezi Vámi začne tvořit pouto?

Jak kdy, jak s kým... a povětšinou to není něco, co si lze v daném okamžiku uvědomit a časově zaznamenat...

Co říkáte na letošní sestavu soutěžících?

Opět zajímavý pel-mel. Když mi milí kolegové prominou to nutné označení tak si dovolím říci s nadsázkou pochopitelně. Je to velmi archetypálně pestré. Těším se, co jednotlivé osobnosti vytvoří dohromady a co si z toho bude vybírat, volit a brát divák.

Plánujete opět společný tanec s Markem Ebenem?

Já bych ráda - o tom žádná - ale nic konkrétního ještě nepadlo.

Jak se připravujete na přímé přenosy, je to podobné jako například u sportovních komentátorů?

To nevím, nikdy jsem sportovní komentátor nebyla, ani žádnému nebyla tak blízko. Ale ačkoli je tento druh tance svou náročností roven vrcholovému sportu a pro naše účastníky ten maraton není nepodobný, tak přeci jen naše rovina bude trochu jiná. Už typem pořadu. Nicméně, to že musíme reagovat autenticky a on-line na momentální výkon a hodnocení poroty je možná lehounko srovnatelné, i když aspekt zábavy a úroveň noblesního večera to opět posouvají do kategorie s ničím nesrovnatelné.

Dá se říci, že jste po sedmi letech odbornicí na tanec?

To se docela jistě říci nedá. Jediné, co se možná s tichou pokorou dá říci je, že jsme tam rok co rok víc „doma“.

Stává se často, že zažíváte při přenosech krušné chvíle? Z čeho jste se nejvíce zapotila v předchozím ročníku?

Nechci to zakřiknout, neb krušné chvíle rády překvapují ze zálohy, ale prožívám to více za chvíle těch druhých než za své. A ty jejich jsou krušné v mnoha ohledech často.

Letos bude napínavější finále, bude se rozhodovat mezi třemi páry, v čem je pro Vás závěr StarDance nejdramatičtější?

Jsou to chvíle, kdy pořad vrcholí i v srdcích diváků a je cítit to napětí u obrazovek... neumím to říci, ale vnímám prostě ten večer celkovou atmosféru celé divácké obce StarDance. Tak za ně ani nedýchám, když se dozvídáme výsledky. Možná to jedinkrát v ten večer více prožívám za diváky, než za účastníky, protože ti jsou smířeni a většinou šťastni, že vůbec ve finále jsou a celkově je to takové družné a pospolné - jsou tam po dlouhé době všichni.

Je něco, co tanečnickům závidíte?

Těm opravdu není co závidět.

Letos se vrací kostýmní výtvarnice Zuzana Straková. Co Vy a plesové róby? Jaká Vám nejvíce sedí?

Tak to opravdu nevím, ale vím, že mě Zuzka umí oblékat – činí tak roky, no a ve spolupráci s Táňou Kovaříkovou je tu velká naděje, že by si dámy diváčky mohly u obrazovek přijít na své... a já si je ráda užiju a před kamery vynesu. Ale schůzka nad návrhy teprve bude, takže víc ani nevím.

Co podle Vás udělá z ženy na plese dámu?

Je-li uvnitř skutečnou ženou a současně si je svého ženství decentně vědoma, pak už nic dělat nemusí.

Co se Vám jako první vybaví, když se řekne swing?

Mě se vybavuje mých čtrnáct let a první kurzy stepu - tam nás na sobotních lekcích poprvé seznamovali i s pohyby zvanými swing. Líbí se mi ta doba - je to takové méně le-dabylé než dnes.

Marek Eben pro Vás znamená...

Oporu, inteligenci, humor, úctu.





Marek Eben:

Veškerý můj tanec je faux pas

StarDance – letos již po sedmé. Máte nějaké zaběhlé rituály před přenosem?

Vlastně ano. Nejsem nijak zvlášť pověřčivý, takže talismany nebo rituály pro štěstí neprovozují, ale zvykl jsem si před přenosem chvilku spát. Takže máme s Terezkou oba v šatnách luxus jménem kanape. Protože mezi šestou a sedmou večer před přenosem, to je taková hloupá doba, kdy člověk neví, co by vlastně dělal, dobře mu není a nutí ho to procházet scénář až do zblbnutí. To už je lepší dát si šlofíka.

Co říkáte na letošní sestavu soutěžících?

Líbí se mi. Když to někomu řeknu, u spousty jmen zní reakce: Co? Kecáš... A to je dobře. Není nutné, aby diváci měli v sestavě samé své favority, ale na ty, co se jim třeba nezamlouvají, musí být zvědaví.

Tipujete tajně s Terezou Kostkovou vítěze?

Kdepak. Já už se tolikrát tak fatálně mýlil, že jsem dalek něco nebo někoho tipovat. V tom je taky jeden z půvabů téhle soutěže, že je tak těžko předvídatelná.

Když pozorujete a zpovídáte tanečníky, kteří každou sobotu zápolí, co jim nejméně závidíte?

Asi ty nervy. Když je člověk moderátor a moderuje, je to pořád něco, co už trochu umí, s čím má nějakou zkušenost, ale tančit před tolika lidmi, když jste to před tím nikdy nedělali, to je fakt výživné. Už jsme to s Terezkou taky párkrát absolvovali a já byl teda hrůzou bez sebe.

Jak se připravujete na přímé přenosy, je to podobné jako například u sportovních komentátorů?

Já netuším, jak se připravují „sportáči“, ale stejně to asi nebude. U nich je asi třeba být informovaný, věcný, nestranný. Obávám se, že po nás se vyžaduje ještě určitá kreativita a taky zábavnost. Což o to, Jaromír Bosák to umí taky, ale počítám, že on s tím musí šetřit, kdežto od nás se to jakoby očekává.

Málokdo ví, že k večerům připravujete scénář. Co je pro Vás na té přípravě nejtěžší?

No, asi aby Vás vůbec něco napadlo. A zajímavé je, že u některých soutěžících to jde velmi snadno a u jiných vůbec. Asi bych měl upřesnit, že já na scénáři pouze spolupracuji, tu základní podobu píše – a moc dobře – Bára Suhařípová, já do toho procesu vstoupím až poté a většinou si jen upravím své vlastní vstupy.

Sledujete reakce diváků například na sociálních sítích? Snažíte se později třeba jejich reakce do pořadu zakomponovat?

Reakce sleduji a musím říct, že mě třeba u poslední řady zamrzelo, jak ta diskuse zhrubla. Tam se vytvořila taková liga českých žen proti Táně Kuchařové, která ostatně tančila naprosto skvěle, a to mi přišlo líto. Dřív jsem v diskusích nacházel víc inspirace a taky vtipu, snad se to letos zlepší.

Dá se říci, že jste po sedmi letech odborníkem na tanec?

Určitě ne. Možná mám trochu lepší oko, ale to neznamená, že bych tomu bůhvíjak rozuměl.

Stává se často, že zažíváte při přenosech krušné chvíle? Z čeho jste se nejvíce zapotil v předchozím ročníku?

Já jsem se určitě nejvíce potil, když jsme s Terezkou tančili paso doble. To byla z mé strany opravdu drzost.

Letos bude napínavější finále, bude se rozhodovat mezi třemi páry, v čem je pro Vás závěr StarDance nejdramatičtější?

Řekl bych, že v té nepředvídatelnosti. My si fakt nikdy nejsme jistí, kdo vyhraje. Spíš se dá odhadnout, kdo asi do finále nedojde, to bývá jasné už po prvních kolech, i když si vzpomínám, že bych si třeba na Vaška Vydru po prvním kole nevsadil a nakonec byl zářivou hvězdou.

Tanec je obvykle spojen se společenskou událostí, podařilo se Vám někdy taneční faux pas?

Veškerý můj tanec je faux pas.

Je pravda, že tanec vychovává právě gentlemany?

To bych neřekl. Je to stejné, jako když řeknete, že golf je hra gentlemanů. Potkal jsem na golfových hřištích řadu hráčů, kteří mezi gentlemany nepatřili a někteří jsou už ve výkonu trestu. Takže pochybuji, že by tanec nebo golf mohl z někoho udělat gentlemana, to udělají spíš jeho rodiče, když ho dobře vychovávají.

V minulém ročníku Vám na hlavě přistál plyšák, což se spíše stává členům boy bandu, jaký to byl pocit?

Kdyby to byl můj plyšák, byl bych pyšný. Smutné je, že mi přistál na hlavě plyšák určený někomu jinému. Takže jsem žádnou velkou hrdost nepociťoval, ale moc mě to pobavilo.

Tereza Kostková pro Vás znamená...

Pohodu, půvab, empatii.

Star
Dance





Tereza Bufková
& Radek Banga



Tereza Bufková:

To, že Radek hudbu cítí, je velmi poznat

Honila se Vám hlavou nějaká jména, s kým byste si letos chtěla zatančit?

Ve StarDance jsem potřetí a přiznám se, že ani jednou se mi nehonila žádná jména. Jen jednou jsem si toužila zatančit s panem Trojanem, jelikož ho velmi uznávám jako herce. Chtěla jsem, aby to byl někdo, s kým se budu bavit a kdo bude tvárný.

Co je nejtěžší na tom, tančit s člověkem, který nikdy netančil?

Já jsem si to zažila mockrát, že tančím s někým, kdo byl nepopsaný list. Snažím se navodit pocit, že tancuje s profesionálkou, například prostřednictvím dotyků.

Nedělá Vám při tanci s Radkem problém, že jste vyšší?

Protože máme nevýhodu v tom, že je Radek menší, jsme ochuzeni například o zvedačky. V choreografii chceme využít nějaký breakařský trik. A pokud navíc Radek umí dělat akrobatické kousky, tak jediné dobře. Leda že bych zvedačky dělala já.

Je těžké vycvičit pohybovou paměť?

Jakmile se tělo naučí pokyn, po čase si na něj zvykne. Při své praxi jsem se naučila, že všichni tanečníci-laici mají dráhy, takové mapy. To pro mě bylo zvláštní. Já s nimi mohu jít do jiného prostoru, máme stejnou choreografii i kroky, ale pro ně je to velká změna. Ale hlavní je, aby se všechny tyto indicie propojily a tělo se pohybovalo automaticky. Ale musí se stále trénovat a opakovat.

Radek Banga je hudebník, je to pro tanec velká výhoda?

To, že Radek hudbu cítí, je velmi poznat. Je skvělé, že pokud ho učím složitější rytmičce, hned si je pamatuje. Trošku je to nevýhoda v tom, že když řešíme novou hudbu, tak vnímá pouze melodii a nástrojové složení a kroky jdou stranou.

Je pravda, že tanec vychovává právě gentlemany?

Myslím, že určitě. V rámci hodin tance jsou i hodiny etiky. Chlapce v pubertálním věku to přece jen trochu hodí do gala. Ale sportovní tance spočívají v něčem jiném, jde o výkony, techniku, hudbu, atmosféru. Nemohu říct, že bych Radka vedla k gentlemanství, ale je třeba obléknout frak, takže Radek nakonec kšiltovku odložit musí. I sportovní tanec na parketě musí mít noblesu a chování na parketě se také hodnotí. Soutěžící se pak v zákulisí mohou klidně zbít, když už je nikdo nevidí.

Kdy jste se naposledy cítila jako dáma?

Radek je určitě gentleman. Ale nejvíce jsem se tak cítila s Janem Čenským, to je opravdu gentleman číslo jedna. Ten používá automaticky taková gesta, která kdysi byla normální, ale dnes už je muži příliš nepraktikují, jako podržet dveře, pomoci dámě do kabátu, přisunout židli.

Co se Vám vybaví, když se řekne swing?

Já miluju swing, tu orchestrální hudbu, tu módu. Swing je založen na zhoupnutí se, má švih. Patří sem slowfox, jive, quickstep, ale to nás čeká případně až v dalších kolech.

Radek Banga:

Budu první a poslední galantní Žižkovák

Je pro Vás StarDance výzva, nebo zábava?

Kdyby mě to nebavilo, netančil bych, kdyby to nebyla výzva, tak do StarDance také nejdu. Jedno bez druhého nejde, jinak je to vidět na všem, co dělám.

Bylo pro Vás snadné rozhodnutí přijmout tu výzvu?

Hodně jsem přemýšlel, co s tím. Bylo mi jasné, že to bude hodně náročné. Nebál jsem se fyzicky, ale toho času, který tím strávím. Velmi mě lákal samotný tanec a dlouho jsem to chtěl vyzkoušet a najednou se objevila příležitost „ze shora“.

Jaké byly pocity po prvním tréninku?

Strašné! Šel jsem do toho trochu s lehkovážností, že tanec přece nemůže být náročný, a on sakra je! Byl to šok, zapojujete svaly, o kterých jinak vůbec nevíte. Já nikdy netančil, ale naštěstí velmi brzy přišel pokrok, jinak by mě asi přepadla špatná nálada.

Nikdy předtím jste taneční průpravu neměl?

Zkoušel jsem breakdance, ale z toho jsem rychle přešel na freestyle akrobacii. Lákala mě spíš bojová umění, ale v klasickém tanci jsem nepopsaná kniha.

Zapojíte do tance streetové prvky?

Uvidíme, jestli naše záměry vyjdou. Prvky bojového umění jdou hodně proti pravidlům tance.

Co Vy a etiketa?

Já díky Terezce budu první a poslední galantní Žižkovák.

Jak reagovalo Vaše okolí na to, že budete ve StarDance?

Smáli se mi. Jsem kluk z dělnické třídy. Ale maminka, ta byla nadšená. Myslím, že starší generace, ta má StarDance ráda. Ale hodně mladých lidí zbystrilo, jsou zvědaví.

Co Vaše žena Veronika, bude se s Vámi pokoušet držet krok?

Já ji to pak naučím! Pro nás StarDance soutěží nekončí, my už jsme si tu domluvili, že budeme s Veronikou tančit dál.

Tanec je zajímavá věc. Udrzuje kondici, jak fyzickou, tak psychickou. A Veroniku, která je na trénincích, to chytlo též.

Tanec je často tělo na tělo. Bylo to pro Vás těžké překonat?

Určitě. Ačkoli jsem hiphoper, je pro mě těžké překonat bariéru a dotýkat se cizí ženy. Musím tu dotýčnou poznat, jakmile k tomu dojde, uklidním se. K tanci doteky patří a díky Tereze jsem to mohl překonat rychle.

Jakou roli u Vás při tanci hraje emoce?

Je to úplně něco jiného než to, co znám ze zpívání. Přiznám se, že mám docela nervy, ale věřím tomu, protože vidím, jak po každém tréninku postoupíme dál. Já jsem se bál, že si můj mozek kroky nezapamatuje, ale přišel jsem na to, že ten pohyb si pamatuje tělo. Moje noha udělá sama něco, co já neovlivním. A to mě docela uklidňuje. Navíc Tereza je dobrá učitelka, neřve na mě, má trpělivost. To já potřebuji.

Je pro Vás větší motivací pochvala, nebo kritika?

Určitě kritika. I když to občas potřebuji, přece jen jsem chlap. Já nepotřebuji, aby mi někdo mazal med kolem pusy. Pokud je něco špatně, chci to vědět a řešit. Ze sportu jsem vychovaný, že chybami se člověk učí. Já neumím tančit, tak jsem s chybami smířen, ale pak musí přijít drill.

Trénujete i doma?

Já jsem se deset let nehnul, takže to tělo postupně nastartovávám k nějakému pohybu. Ačkoli fyzickou jsem měl velmi dobrou, stejně jsem po trénincích lezl skoro po čtyřech.

Kromě kondice a vůle, co všechno z bojových sportů dokážete zúročit při tanci?

Výbušnost. Na to, jak jsem malý a drobný, tak dokážu vygenerovat obrovskou energii. Na druhou stranu, někdy je té výbušnosti moc a musím se krotit. Sport navíc vychovává. Máte nad sebou vždy mistra a učitele, nemám problém s pokyny, mám disciplínu. Ačkoli kdyby mě Tereza trénovala před deseti lety, tak asi budu mít problémy s její autoritou. Teď to mám tak, že poslouchám každý její pokyn.

Star
Dance





Kateřina Cajthamlová
& Petr Čadek

Kateřina Cajthamlová:

Když v rádiu hrají cha-chu, tak si zatancuji i u nádobí

Je pro Vás StarDance zábava, nebo výzva?

Pro mě výzva a zábava, přesně v tomto pořadí.

Co Vy a tanec v mládí? Máte za sebou nějakou taneční, nebo pohybovou přípravu?

Já tanec úplně zbožňuji! V mládí jsem dokonce chtěla být závodní tanečnicí, ale rodiče byli zásadně proti. Říkali, že musím studovat. Takže mi tanec zůstal jako hobby, měla jsem ho vedle ostatních sportů jako relaxaci a zábavu. Tanec jsem si užívala. Navíc já cítím v těle hudbu. Když slyším něco krásného, tak mě mrazí nebo naopak, když je v hudbě něco špatně, bolí to. Tím bych chtěla říci, že Petr vybral naprosto dokonalou muziku, která mě nebolí, ale naopak, příjemně mě naladuje.

Bolelo Vás něco po prvním tréninku?

Vůbec nic. Mám ovšem v pohotovosti fyzioterapeutku. Po dvou, po třech trénincích se divila, že jsem v pohodě, že mě nic nebolí a tvrdila, že je to špatně, že mě má něco bolet. Je to možné, ale mě stále nic nebolí.

Při své profesi jste spíše v pozici, že někomu rady udělujete. Jak se cítíte v opačné roli?

Já Vás musím trochu opravit. Já ve své profesi spolupracuji s pacientem, nejsem v direktivní pozici, ale v pozici spolupracující. A tanec je naprosto spolupracující, takže pro mě je to totéž.

Máte nějaký recept na to, jak léčit vyčerpání?

Jistě. Vyčerpání může být fyzické nebo psychické a jeho projevy jsou různé a každý člověk dobře ví, co ho vyčerpalo. Jednoduchým receptem je odpočinek a změna aktivity. Pokud je člověk vyčerpán fyzicky, měl by relaxovat fyzicky a zabývat se psychickou zátěží. Pokud je vyčerpán psychicky, měl by vypnout psychicky a dělat nějakou fyzickou zátěž, čili kompenzace.

Setkala jste se někdy s nějakým bizarním receptem na to, co člověku dodá energii?

Jistě. On to není bizarní recept, opravdu to funguje, ale funguje to systémem kreditní karty. Jsou to energetické nápoje - rychle pomohou, ale vyberou si za to velkou daň.

Jaký je Petr Čadek trenér?

Petr je absolutně špičkový profesionální tanečník, protože to, čeho já jsem se strašně bála, tak to nakonec vůbec nenastalo. Bála jsem se, že přijde mnoho nových věcí, a že některé půjdou proti sobě. Začínáme argentinským tangem a to je velmi složité. Je zde složitá synchronizace mezi nohama, hlavou a rukama, které dělají něco jiného, a já jsem se bála, že to nezvládnou. Petr má úžasnou schopnost vycítit

a uklidnit člověka: „Tohle zatím nemusíš zvládat, na tohle se vykašli,“ a zároveň pozoruje, jak já to dělám a choreografii do určité míry přizpůsobuje tomu, co já dělám přirozeně.

Tango a tanec obecně je vlastně zpřístupněním intimní zóny. Měla jste s tím problém?

Prý ano, prý se neumím přitulit, já si ho prostě držím na distanc. Já jsem svoji intimní zónu zrušila poté, co jsem se uklidnila ze setkání s Petrem a zjistila jsem, kolik máme přirozeně společných způsobů. Je z mých spolupracovníků jediný, se kterým si tykám od prvního setkání. Se spolupracovníky v práci jsem si začala tykat třeba po dvou letech. Tady jsem vědomě trochu překročila svoji normální komfortní zónu, protože jsem potřebovala zrušit svoji obranu.

Co říkalo Vaše blízké okolí na to, že budete vystupovat ve StarDance?

Měla jsem tři různé reakce. První reakce byla: „No, to jsem teda zvědav/á.“ Druhá byla: „Ježišmarjá, to teda budeš muset zhubnout, změň holiče a jaké budeš mít šaty?“ Třetí reakce byla „Ty jo to je paráda, no to se budeme koukat!“

Tančíte i doma? Opakujete si kroky před spaním?

Já to řeknu jinak. Já tančím doma i před tréninky. Když v rádiu hrají cha-chu, tak si zatancuji i u nádobí. Zcela záměrně si opakuji určité věci, které mi během tréninku nejdou, ale ne celou choreografii, jen sekvenci. Dělán to proto, aby se mi kroky dostaly pod kůži.

Vaši pacienti musí mít silnou vůli, jak jste na tom s vůlí Vy sama?

Moji pacienti nemusí mít silnou vůli. Ani já nemusím mít v tancování silnou vůli. Stejně jako Petr vyhledává tanečníkům, co jim sedí, tak my se s pacienty snažíme najít, co je jim přirozené. A jako on se mě snaží dostat do kontaktu s mým tělem, tak já se snažím dostat do kontaktu s jejich tělem. Naopak v medicíně platí, že pokud něco rvete jenom vůlí, to znamená: mozek jde proti organismu, tak to bývá špatně a přetřítíte se. Zapínání vůle k uzdravení je to „musím“, zatímco v medicíně funguje „smím, můžu, raduju se, bude to lepší“, čili v podstatě pravý opak. Co se týče mé vůle, tak já jsem ten typ, co zatne zuby a tlačí věci, ale to se v průběhu života odnaučuji. Vlastně se snažím nahradit vůli svobodou. Kde jsou dveře zavřené, můžete mlátit hlavou do zdi a projít tam vůlí, ale to není dobře.

Co se Vám první vybaví, když se řekne swing?

Moje babička, která mi říkala, že je to naprostá kravina a že daleko nejlepší tanec je šhimi. Moje maminka, která swing milovala a říkala, že šhimi je trapné, ale swing je houpavý a krásný. A můj tatínek, který říkal, že swing má švung.

Petr Čadek:

Cítil jsem, že by to chtělo nějakou změnu

Je pro vás StarDance zábava, nebo výzva?

Pro mě zábava, jednoznačně.

Působil jste jako taneční poradce. Co byl pro Vás impuls, který vás vrátil do soutěže jako tanečníka?

Od roku 2007 nebo 2008 jsem dělal profesi hlavního choreografa a odborného poradce a už toho bylo moc. Cítil jsem, že by to chtělo nějakou změnu. A vzhledem k tomu, že mé dceři se velmi líbí tancování, tak jsem si dal za cíl, že jí to ukážu.

Honila se Vám hlavou nějaká jména, s kým byste mohl tancovat?

Ne, vůbec žádná jména. Byl jsem natěšen, koho dostanu. Právě z pozice choreografa jsem jména v minulosti hodně řešil, tak jsem si teď řekl, že to nechám náhodě. Jen jsem doufal, abych toho člověka, s kým budu tančit, vůbec neznal. Osobně.

Jaké byly dojmy z prvního tréninku?

Já mám pozitivní dojmy ze všeho, to je možná už klišé. Jsem úplně nadšený.

Jak léčíte vyčerpání?

Já ho tlačím před sebou a díky Kateřině se ho učím i zvládat.

Je pravda, co říkají profesionální tanečníci, že tanec je celý jejich život, že je to droga? Platí to i pro Vás?

Může to tak být. Všechno je to o tom základu, proč člověk tančí. Ne všichni tanečníci tančí proto, že je to baví. Pro lidi, kteří mají tanec opravdu rádi, je to droga.

Jaké vlastnosti by podle Vás profesionální tanečník měl mít?

Zásadní je umět naslouchat a měl by mít vztah nejenom k tanci, ale i k muzice.

Co je nejtěžší na tom, tancovat s člověkem, který vlastně nikdy netančil nebo se tanci nevěnuje?

Ta funkce není nejtěžší z pozice tanečníka, ale z pozice choreografa. Měl by umět naladit tanec i celý trénink na toho konkrétního člověka. Choreograf musí najít nejkratší a nejjednodušší možnou cestu pro naučení laika.

Jak se dá překlenout strach z blízkosti při tanci?

To je podvědomí a otázka cviku a toho, jak si ti lidé sednou. To nejde naučit. Když to ten člověk necítí, tak to třeba i udělá, ale ti ostatní vždycky poznají, že je to špatně.

Jak je soutěž StarDance vnímaná mezi tanečníky?

Pozitivně, ale má to mnoho úhlů pohledu. Pro tanečníky, kteří učí a mají taneční kurzy, je to ryze pozitivní věc, protože spoustu lidí se díky této soutěži naladí na tancování, poznají, že se mohou naučit tancovat i lidi, kteří třeba na první dobrou nejsou pohybově úplně zdatní. Pro spoustu profesionálních tanečníků je to meta, že by chtěli zažít atmosféru přímých přenosů, z mnoha důvodů, někteří z profesních a někteří proto, že by chtěli být slavní. S tím jsem se setkal, protože jsem obsazoval účinkující v předešlých řadách. StarDance je milá soutěž, všichni se snaží odvádět stoprocentní práci a myslím si, že nikdo z týmu se absolutně nemá za co stydět, i ve světovém porovnání.

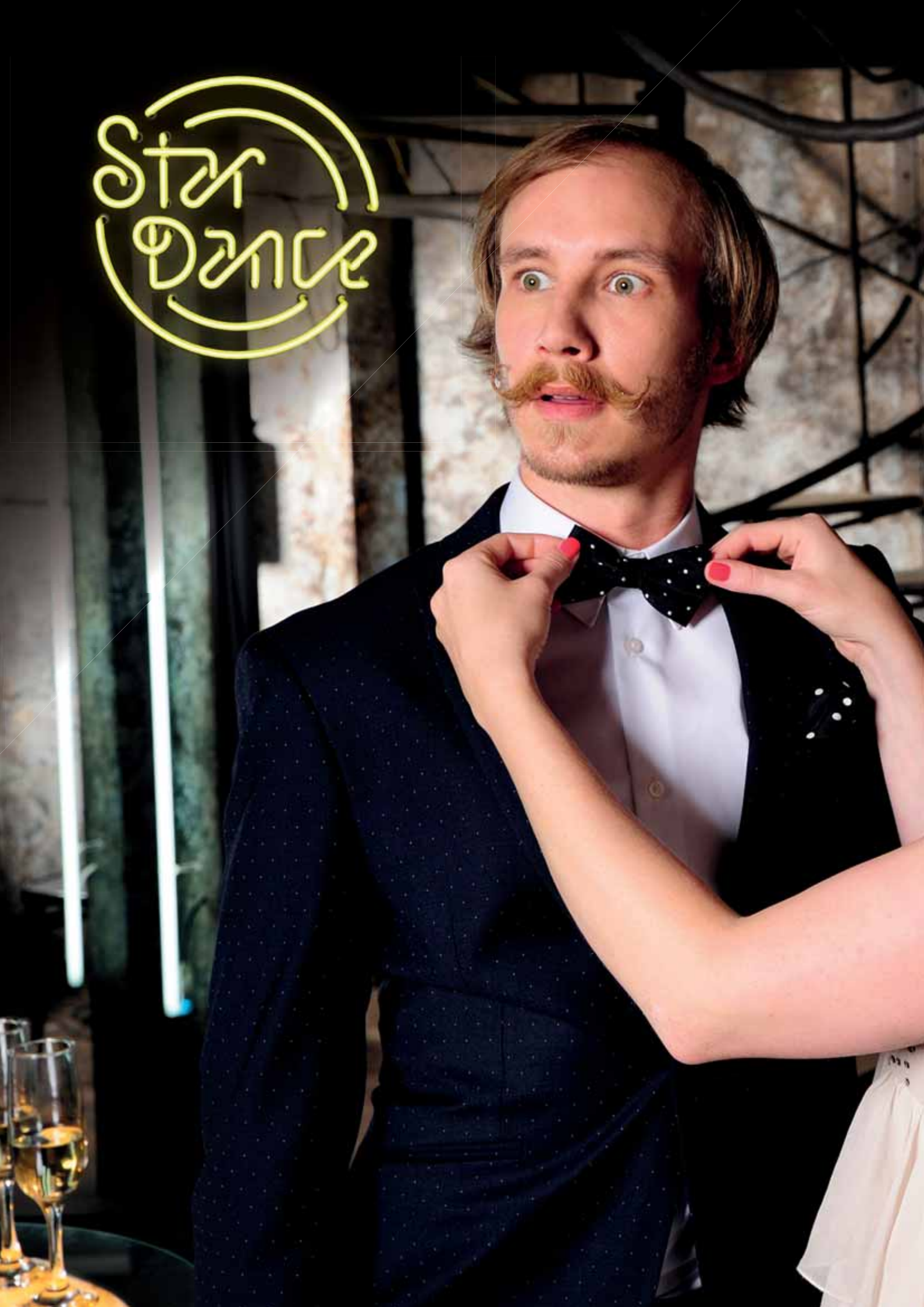
Sledujete i jiné verze StarDance?

Sleduji, mnoho mých kamarádů tančí StarDance v různých zemích. Nyní je ale sleduji méně než dříve. Když se vytvářela soutěžní kola ve StarDance, tak jsme se částečně inspirovali i v zahraničí. Teď, když tančím, tak záměrně tyto věci nesleduji, protože člověku do podvědomí vstoupí choreografie různých lidí a já hrozně rád dělám choreografie podle sebe. A ve chvíli, kdy koukám na někoho jiného, tak se tím chtě-nechtě nechám trochu ovlivnit.

Co se Vám vybaví, když se řekne swing?

Swing jako takový je vlastně houpavý pohyb a swingová hudba je velmi specifická.

Star Dance





Marie Doležalová
& Marek Zelinka

Marie Doležalová:

Mám sklony tančit. Na večírcích

Je pro Vás StarDance soutěž, výzva, nebo zábava?

Já jsem velmi soutěživý člověk, nedokážu se od toho oprostit. Pro mě je StarDance vše dohromady. S Markem je to velká zábava, zároveň i výzva, protože nejsem profesionální tanečnice. Těšila jsem se, že se se svou účastí budu moci chlubit.

Jak zareagovalo Vaše okolí, když jste jim oznámila, že budete letos ve StarDance?

Trochu mě vyvedlo z míry, že na to všichni reagovali smíchem. Jak moji kolegové, tak i babička nebo maminka. Zkrátka se představě, jak tančím na parketě, začali smát. Asi jsem vcelku legrační člověk. Nakonec z toho ale vlastně měli radost. StarDance je velká věc.

Měla jste v dětství taneční průpravu?

Já jsem ve třetí třídě od maminky dostala pokyn, že musím chodit na klavír a pak si mohu vybrat mezi tancem, dramatickým a výtvarným kroužkem. Já se tenkrát rozhodla pro tanec a tři roky jsem navštěvovala balet. Ačkoli mě to bavilo, zjistila jsem po čase, že to není moje parketa. Více jsem se našla v divadle, protože tam jsem měla prostor vymýšlet vlastní věci. Teď navíc účinkuji v Divadle Na Fidlovačce, což je částečně muzikálové divadlo, takže posledních pár let jsem nucená se hýbat. Teď jsem ovšem nadšená z těchto individuálních lekcí!

Myslíte, že se dá dobrá tanečnice zahrát, nebo se jí musíte stát?

To je to, co mě teď nejvíce zajímá! Nakonec doufám, že to zvládnou zahrát. Třeba v Divadle Na Fidlovačce fungují tak, že na jevišti stavím více na výrazu než na správnosti pohybu. Ale tam tančím ve skupině. Toto je něco jiného, jsem tu sama za sebe.

Býváte často vnímaná jako spíše křehká, lehce ztřeštěná dívka. Jak se cítíte v tomto ryze ženském formátu?

Pro mě je to cesta posledních pár let, jak se dostat z naivních dětských rolí do dospělejších postav. Je to stále těžké, mám svoji škatulku v blbnutí a dětském přístupu. Na jednu stranu bych se jí ráda zbavila, na druhou se mi z ní vůbec nechce.

Jaké byly pocity po prvním tréninku?

Prvnímu tréninku jsem věnovala celý článek na svém blogu. Trochu jsem měla problém s tím, že byly přítomny kamery. Mám v sobě z herectví reflex, že jakmile se natáčí, vše musí být perfektní. Přitom to byl můj první trénink a já neuměla zhola nic.

Velmi jste se proslavila svým hereckým blogem. Objeví se v něm i Vaše zážitky se StarDance?

Chystám se do svého blogu zařadit stardancový deníček, kam budu každé pondělí rozepisovat nové zážitky o tom, jak je Marek přísný a jaká já jsem chudinka. Je toho pro mě hodně nového, potřebovala bych se svěřit, aby se mnou lidé soucítili.

Bojíte se přímých přenosů?

Snažím se na to zatím nemyslet, ale znám se, jsem nervák a tipuji, že to budou příšerné stavy. Oproti jiným profesím mám asi výhodu, že vím, jaké to je vystupovat. Na vystupování před živým publikem mě baví, že ze sebe občas člověk vytáhne daleko víc, jde na dřevě.

Tančíte i doma, po skončení tréninku?

Naposledy jsem po posezení s kamarádkou zkoušela po cestě domů kroky na slowfox. Bohužel jsem zkoušela ty, které jsou pozadu, a spadla jsem do plůtka zahrádky před restaurací.

Stalo se Vám někdy nějaké společenské faux pas?

Já mám na večírcích sklony tančit. Vystihuje to příhoda, kdy jsem se po jedné premiéře potkala v divadle s kolegou a říkám mu: „Ahoj, slyšela jsem, že jsme spolu včera hodně tancovali, říkali ostatní.“ A on na to: „Aha, to jsem taky nevěděl.“

Tanec také spočívá ve zpřístupnění intimní zóny. Bylo to pro Vás těžké překonat?

Já jsem na to částečně zvyklá. V herectví stále vstupuji do rychlých vztahů, musím překračovat zábrany, jsme si hodně blízko. U tance je to něco jiného, tam je hodně pohybu a je to pro mě hodně nové a také jedna z nejtěžších věcí. Jsem povahově spíše nekontaktní a introvertní člověk.



Marek Zelinka:

Snažím se najít k Marii klíč

Jak je soutěž StarDance vnímána mezi profesionálními tanečníky?

Většinou jsou na soutěž pozitivní ohlasy. Já jsem teď ve StarDance poprvé. Ze začátku jsem byl na rozpacích. Ale je to pro mě velmi zajímavá zkušenost, nějaké své projekty jsem posunul a udělal jsem si čas. Poslední dobou se v tanečním prostředí objevují zřídka, spíše se zaměřuji na divadlo.

Představoval jste si, s kým byste chtěl tančit?

Chtěl jsem herečku. Říkal jsem si, že bychom měli potenciál vytvořit něco netradičního, kreativního, a půjde to ruku v ruce s tím, co teď dělám já a co vlastně dělá Marie. Teď jsme v začátcích, zkoušíme to. Trochu nás tlačí čas, ale věřím, že to zvládneme.

Je na Marii vidět, že má za sebou zkušenosti s tancem?

Já jsem to nejdříve nevěděl, že v dětství tancovala. Bavili jsme se o tom až po několika trénincích, ale určitě je to na ní poznat.

Jak Marie zvládá kroky a choreografii?

Něco jí jde, něco ne, pár věcí již skládáme do variací a choreografií. Pracujeme na tom, aby choreografie šla ruku v ruce s taneční technikou.

Jaký jste trenér? Jakou roli u Vás hrají při tréninku emoce?

Myslím si, že jsem docela hodný, ale samozřejmě na spoustu věcí tlačím, aby fungovaly. Snažím se najít k Marii klíč, musím ji vystihnout jako osobnost a díky tomu zjistit, co při společném tanci zafunguje. To je to nejtěžší, co na našich trénincích je.

Co je nejtěžší na tom, tančit s člověkem, který se tanci nikdy naplno nevěnoval?

U každého je to trochu jinak a trvá to různou dobu. Je důležité se smířit s tím, že nemá za sebou deset let tancování, a pro nováčka je důležité, aby co nejdříve pochopil taneční principy, o co v tanci jde, a pochopil vše v rámci celku. Záleží hodně na osobnosti.

Máte z něčeho v soutěži strach?

Musím se trochu hlídat, aby mi něco neulítlo a nemluvil jsem v přímém přenosu sprostě.

Tanec je často spjatý se společenskou událostí. Je pravda, že vychovává pravé gentlemany?

Samozřejmě, a nejen gentlemany! Je to velký přínos i pro ženy. Hlavně co se týče řeči těla, které je díky tanci jinak nastavené, připravené. Tělo působí daleko lépe tím, jak funguje samo o sobě i vzhledem k vztahu muž a žena.

Stalo se Vám někdy nějaké taneční faux pas?

Já mám hodně tanečních faux pas, hlavně na party po několika sklencečkách. Pak si to lidé natáčejí na telefony, jak se kroutím a válím se po zemi.

Jaký typ tance Vám spíše vyhovuje, pomalý a lyrický, nebo temperamentní?

Jsou mi bližší latinskoamerické tance. Potřebuji se často vyběít, jsou mi příjemnější živé a trochu šílené tance. Nerad zůstávám konzervativní.

Jak pomáháte Marii zvládnout rozpaky z tělesné blízkosti?

Vůbec se s tím nemažu. Nepřemýšlím o tom, že by to pro Marii byl problém, prostě to tak musí být. A pokud ji potřebuji nasměrovat, musím si na ni sáhnout.

Star
Dance





DJ Lucca
& Michal Kurtiš



DJ Lucca:

Svou drogu už mám

Je pro Vás StarDance soutěž, výzva, nebo zábava?

Asi všechno dohromady, nejsem profesionální tanečnice, nikdy předtím jsem nic podobného nedělala.

Co Vy a taneční?

V tanečních jsem byla, ale asi dvacet let nazpět. To už je bída!

Vaše sestra je tanečnice, dá se říct, že máte tanec v krvi?

Sestra ho určitě má, maminka dělala v dětství balet. Tak snad i na mě se v něčem dostalo.

Jste královnou rytmu – ta, co udává, jak tančit. Jaké to je, stát na druhé straně „barikády“?

Doufám, že získám jistotu, kterou mám za patnáct let DJingu za pultem. Možná se stanu i královnou parketu.

Jaké byly pocity po prvním tréninku?

Bezprostředně po tréninku mě vše bolí, druhý den už to ale necítím. Počítám s tím, že to bude hodně fyzicky náročné. Pokud bolí svaly, tak je to správné. Člověk alespoň ví, že posiluje.

Zapochybovala jste někdy o své účasti ve StarDance?

Bylo tu pár okamžiků. Mám ještě hodně malé děti, nechtěla jsem, abych je o něco ochuzovala, nebo já se cítila ochuzená.

Jak reagovalo Vaše nejbližší okolí na Vaši účast?

Z produkce nejdříve volali mému muži, aby mě připravil a ten řekl, že je to blbost. Pak volali mě a já kývla. Manžel se ale zajímá, jak mi to na tréninzích jde.

Přemítáte o naučených krocích i mimo trénink?

Občas si je přehrávám před spaním, ale většinou jsem tak unavená, že hned usnu.

Dá se říci, že je tanec droga?

Já už svou drogu mám a tou je DJing. Je to moje vášeň, úplně mě pohltil. Uvidíme, jestli mě takto pohltí i tanec.

Jak překonáváte vyčerpání po tréninku?

Jdu si lehnout a snažím se trochu se prospat.

Co se Vám vybaví, když se řekne swing?

Určitě ta doba a kostýmy.

Michal Kurtiš:

Vyčerpání po tréninku překonávám pivem

Honila se Vám hlavou nějaká jména, s kým byste chtěl tančit?

Jsem v soutěži sice po třetí, ale pokaždé je to jiné. Záleží, s kým jsem v páru. Nenapadlo mě ale, že tu letos bude někdo, kdo dělá DJing.

Co je nejtěžší na tom, tančit s člověkem, který se tanci nevěnoval?

Sladit mu všechny části dohromady.

Jak je vnímaná soutěž StarDance mezi profesionálními tanečníky?

Hodně ortodoxní soutěžní tanečníci se na StarDance občas dívají s lehkým despektem. Pokud je ještě někdo aktivní tanečník a jde do StarDance, tak se zabrzdí. Na druhou stranu to přináší všem tanečním školám spoustu dětí a nových kurzů. StarDance vesměs tanec propaguje.

Sledujete zahraniční verze StarDance?

Na pár dílů z různých ročníků jsem se podíval. Samozřejmě

mě zajímá, jak to dělají jinde. A musím říci, že v Čechách to děláme dobře.

Dá se říci, že je tanec jako droga?

Droga ano, ale na herák to nemá :)

Dá se říci, že tanec vychovává pravé gentlemany?

Ne. Samozřejmě výjimky potvrzují pravidlo. Kluci vědí, jak se mají správně chovat, ale neznamená to, bohužel, že to i aplikují. Je nás málo!

Jaké vlastnosti by měl mít dobrý tanečník?

Píli, pohybovou paměť, smysl pro rytmus.

Jak překonáváte vyčerpání po tréninku?

Pivem.

Co je typický taneční prvek při swingu?

Kolébání a švihotlakotah.



Leona Machálková:

Jsem dostatečně poslušná

Je pro vás Star Dance výzva, nebo zábava?

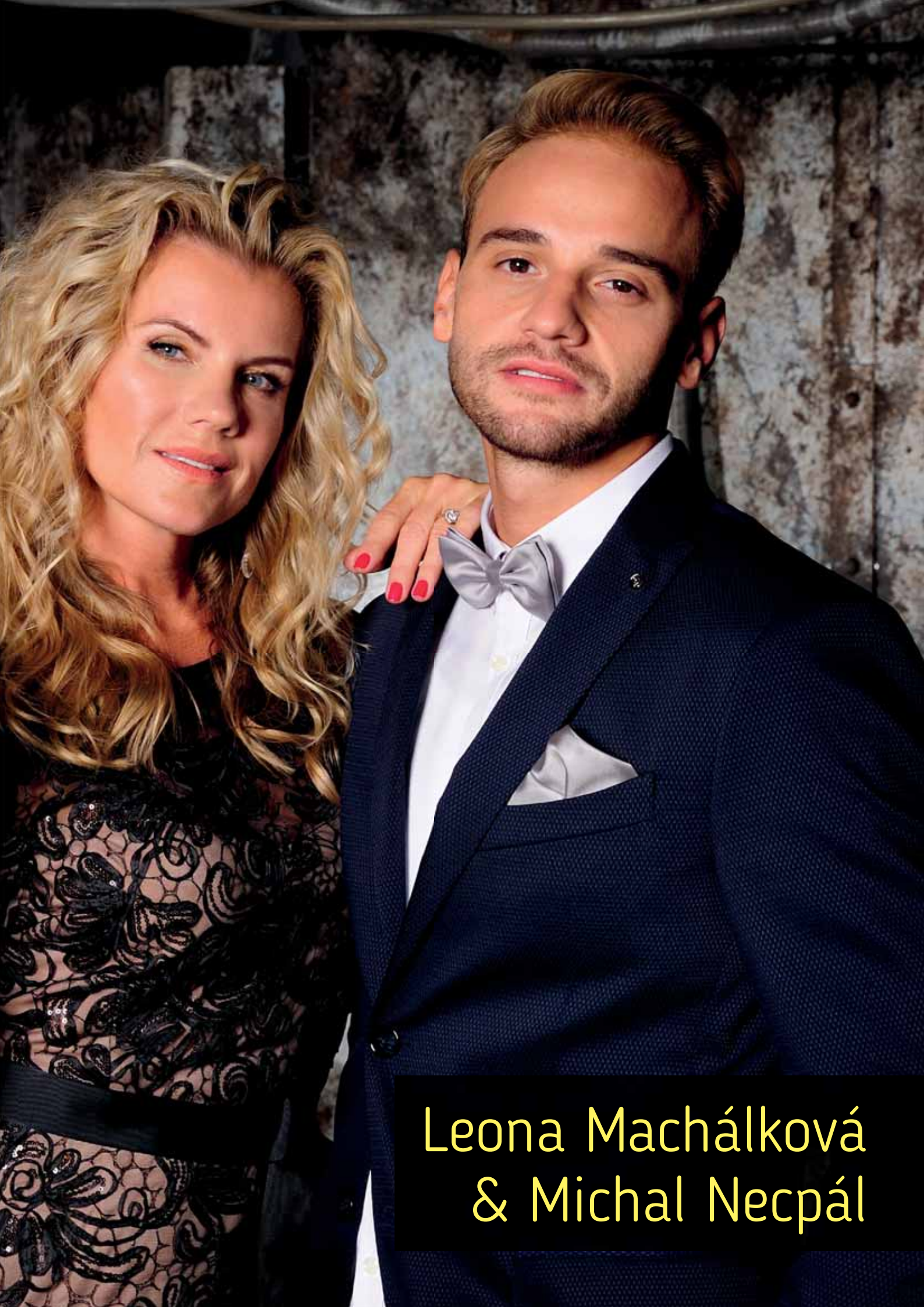
V podstatě obojí. Člověk má možnost naučit se kultivovaný, krásný pohyb na hudbu od skvělého tanečníka. Tanec mě vždy fascinoval a ty, kteří to umí, jsem obdivovala. Přiblížit se tomu je pro mě velmi radostné. Zároveň je to pro mě i výzva, vyzkoušet si sama na sobě, kam až jsem schopna to dotáhnout po fyzické i psychické stránce. Já jsem vděčný divák těchto soutěží. Ne, že bych byla kritická, samozřejmě jsem přijímala skvělé výkony svých kolegů, ocenila jsem je. Ale když jste ve zkušebně, uvědomíte si, jak dlouhá je cesta k výsledku. Klaním se všem, kteří prošli StarDance. Stručně řečeno, je to má osobní výzva. Nejen vyhrát, ale podívat se do osobního zrcadla.

Inspiroval Vás někdo z předchozích ročníků?

Když zůstaneme u té předchozí řady, která byla před dvěma lety, tak se přiznám, že se mi velmi líbila Taťána Kuchařová i samotná vítězka Anička Polívková. Obě dvě byly úplně úžasné a jejich vystoupení byla senzační.

Vy jste se na StarDance už podílela...

Právě v té předposlední řadě jsem se ocitla v roli zpěvačky. Mnozí z nás si zazpívali s kapelou Martina Kumžáka, pozorovali jsme dění během celého dne.



Leona Machálková
& Michal Necpál

Těšila jste se, když Vám nabídli, že byste ve StarDance mohla i tančit?

My už jsme se o tom tehdy bavili s Jiřinkou Pálerovou, která měla na starosti všechny ty krásné účesy. A protože se s touto úžasnou dámou známe už asi dvacet let, zeptala se mě, jestli bych tuto nabídku někdy přijala. A já řekla, že o tom žádná. Je to opravdu snové. U nás zpěvaček a hereček se opravdu dovednost tancovat neztratí. A Jiřinka mi říká: „No, když se teda neurazíš, tak vzhledem k tvé věkové kategorii si myslím, že máš do budoucna velkou šanci.“ Vybrat mladé holky, kterých je záplava, určitě není problém, ale u nás, zralejších žen, je to trošku vylovenější rybník za ta léta. A tak to nakonec dopadlo!

Máte nějakou průpravu z dětství, pohybovou nebo taneční?

Z dětství ne, protože jsem se oficiálně nemohla moc hýbat kvůli šelestům na srdci. Ale to byla jen oficiální verze, protože před domem jsem metala kozelce a holky, co chodily do gymnastiky, mě naučily mnohé, včetně arabesky a otoček na hrazdách. Tatínek mě vedl ke sportu, takže jsem plavala, jezdila na kole a lyžovala. Nechodila jsem na gymnastiku, nedělala jsem žádný vrcholový sport, ale pohyb mi vždy dělal dobře a přišel mi přirozený. I v dospělosti, když se mnohé kolegyně vyjadřovaly, že při tanci v divadle trpí, tak já jsem tyto pocity nikdy nesdílela, protože mě to vždy opravdu bavilo a přinášelo mi to radost.

Jaké byly pocity po prvním tréninku?

Přiznám se, že jsem trénink od tréninku klidnější, protože si na tu zátěž člověk postupně zvykne. Hlavně mozek se svým způsobem uklidní a začne více pracovat a být k dispozici. Protože má pohybová paměť „netanečnice“ je opravdu o něčem jiném, než ta Michalova. Nejen, že je Michal choreograf, ale on tancuje od mala. Vše je mu jasné a pro něj přirozené. Já o tanci hodně přemýšlím a věci si komplikuji. Ale Michal je trpělivý.

Vnímáte jako výhodu svou zkušenost s muzikálou a choreografií?

Nedokážu to posoudit. Samozřejmě vím, že mám mnohé za sebou, ale na druhou stranu musím říci, že svého partnera velice obdivuji, jakou má trpělivost. Některé věci řekne několikrát a já je zopakuji, ale občas přijde moment, kdy to vypadá, že jsem nepochopila vůbec nic. Potom se cítím trochu trapně, že jsem se zase vrátila zpět na začátek. Těch momentů ale ubývá, nebo předpokládám, že ubývat bude.

Jak vnímáte tanec? Je to pro Vás spíše sport, anebo způsob sebevyjádření?

Tanec je o sebevyjádření, o prožitku. Pochopitelně ta tělesná výbava, dispozice, co vám tělo dovolí, to pochopitelně tanec obohatí. Také je o hudbě, o muzikálním vyjádření, co všechno ve vás probouzí. Není to o mechanických pohybech. To mě potom raději baví ten méně dokonalý projev, pokud je upřímný a vřelý, než strojová gymnastika. To je potom jen sport. A je to menší zábava.

Tanec je také o zpřístupnění intimní zóny. Měla jste s tím problém?

Pokud partner voní a je mi příjemný, tak s tím problém nemám. Ale dá se na to i zvyknout. V divadle nemáte vždy k dispozici toho, kdo je Vám po chuti, jak se říká. Myslím, že

jsem otevřený člověk a dokážu si k člověku najít cestu a tyto věci s ním řešit. A mít ho ráda takového, jaký je. Samozřejmě lepší varianta je být v pořádku po všech stránkách – že je Vám partner milý, příjemný, když tam není žádný rušivý element. Pro mě je důležité, aby si sedly charaktery. Bylo by nešťastné být v páru s někým, s kým si kromě techniky nemáte co říci.

Kdy jste se naposledy cítila, jako dáma?

Stává se mi to i během dne. Tu je milý řidič, tam milý pan vrátný. Kolegové jsou milí, někdo mě pochválí, řekne, že mi to sluší. To jsou taková malá povzbuzení. I to, že vám někdo dá přednost. Existují určitá pravidla, jak pro ženy, tak pro muže, a pak si život děláme pěkným.

Naopak stalo se Vám nějaké společenské nebo taneční faux-pas?

Společenská určitě, hlavně v mládí. Ale taneční si nepamatuju, kromě toho, že člověk spadne, ale pro mě osobně to není něco, co bych nazývala ostudou. To je zkrátka součást života, občas se to podaří. Člověk, který se stále hlídá, je jako loutka. Je potřeba žít, občas vám něco nevyjde, a k tomu to faux pas, i na parketě, patří Vám.

Spolupracovala jste s takovou kapacitou, jak byl Richard Hess. Mohla byste přiblížit Vaši spolupráci? Jak Vás to ovlivnilo?

Velice. Pochopitelně jsem ho obdivovala nejen jako choreografa, ale i tanečníka, protože si pamatuji na první garnituru skupiny UNO. Ale kromě toho, že byl velmi pracovitý, měl koncepci, měl disciplínu. I když se šlo večer pařit, tak ráno, než šel na trénink, zašel si zacvičit a přišel navoněný a jel. Byl přísný i spravedlivý. Mě osobně ovlivnil v tom, že jsem přišla jako děvče, které sice rádo tancovalo na diskotékách, ale o nějakém řemesle, krocích a otáčení hlavy, aby se nemotala, jsem neměla ani páru. On měl neuvěřitelnou trpělivost a zároveň do mě vléval důvěru, abych vytrvala.

V čem myslíte, že jsou nejsilnější stránky Vašeho tanečního páru?

Já bych řekla, že je to ten soulad, že si nemusíme vykládat, že je třeba, aby byl člověk zodpovědný, aby pracoval. Jsme oba velmi muzikální, máme smysl pro humor, to je také takové odlehčení. Michal je úžasný. Když se mi něco nepovede, tak mě za to netrestá, i když mohou být lidé, kteří v určitém stádiu mohou být až nepříjemní, já si ale tyto věci moc neberu, nejsem vztahovačná. To jsou určité předpoklady pro dlouhé tratě a to mi dává přesvědčení, že nám to spolu půjde. Navíc Michal ví, že mu důvěřuji a nekomplikuji mu to.

Je pro Vás větší motivací kritika nebo pochvala?

Kritika je v tanci pořád. Kultivace je kritikou jako takovou, takže pochopitelně větší motivací je pochvala. Jsem dostatečně poslušná. Tím, jak pracujeme, dochází ke kritikám, což je v pořádku. Jinak bychom se neposouvali dál.

Máte z něčeho v soutěži strach?

Vůbec si strach nepřipouštím. Když o něm nebudeme hovořit, tak se na něj nebudeme připravovat a bude to lepší. Bez trémy se obejdu, ta je paralyzující, ubere sílu. Je třeba mít latku vysoko, ale mít na paměti to, že je to o radosti, o tom „pojďme si užít“.

Michal Necpál:

Když na mě padla Leona, měl jsem radost

Je pro Vás Star Dance výzva, nebo zábava?

Měla by to být zábava, ale samozřejmě je to i výzva. Chceme postupovat, chceme být dobří, ale v první řadě nás to musí bavit.

Vy už jste v soutěži podruhé. Honila se Vám hlavou nějaká jména?

Vůbec, ani jsem neměl indicie, kdo by ten člověk mohl být, a žádná speciální přání jsem neměl. Když na mě padla Leona, měl jsem radost.

Co je nejtěžší na tanci s člověkem, který profesionálně netancuje?

Záleží hodně na čase, který máme vyhrazený pro trénink. Opravdu nejtěžší je ekonomicky pracovat s časem. Dva a půl měsíce je docela krátká doba. Není to jen o tanci a technice, ale má to být show pro diváky. Je potřeba udělat entré, jak já říkám: úvod, stať a závěr. Choreograf musí dobře pracovat s časem. To je jedna z nejtěžších věcí. A samozřejmě potom musí být i empatický. Nám je spolu dobře, ale jak tancujeme, tak se někdy spolu zakecáme. Leona má občas tendenci nastolit nějaké nové téma, abychom nemuseli chvíli tančit. A jede, jede a jede... Zvykám si na to.

Jak vypadal Váš první trénink? Je pro tanec přínos, že Leona má za sebou zkušenost s muzikálou?

Leona je samozřejmě muzikální, takže slyší hudbu. I když ji nepočítám, tak jak se má, chytá se. Tanec má v těle. Je to ideální odrazový můstek pro naše začátky. První trénink hodnotím velmi kladně. Mám za sebou zkušenost s lidmi, kteří nikdy netančili, ale měli to v těle. To už je opravdu o něčem jiném. Samozřejmě záleží i na tom entuziasmu, člověk musí na sobě makat a baví ho to. Umí jít trochu přes dřev. Jsem nadšený, jak to šlo s Leonou rychle. Leona je ale zbytečně sebekritická.

Co pro Vás znamená tanec?

Dělal jsem závodní společenský tanec, což je stále tanec, jen se v něm soutěží. Dnes se v něm využívají různé akrobatické prvky, šel podle mě trochu jinou cestou, než bych si přál. Tanec samozřejmě jako sport nevnímám, i když je to nesmírně fyzicky náročné. Pro mě je to spíše umění a sebevyjádření, protože emoce v tom být musí, ale nesmí být uměle vyrobené. Což se občas děje v tom sportovním tanci. Člověk ví, že za sebou má dobrou techniku, fyzicky je na tom velmi dobře a teď ví, že by měl přidat ještě nějakou emoci. Ale ta tam většinou není, protože ten pohyb byl tak našprtáný, že emoce už je vyrobená jen tak na oko. Nechci to škatulkovat, ale většinou je to tak. Jsem šťastný, že to tady mohu brát sám za sebe, můžu tady dělat cokoliv, mám plnou důvěru.

Je tanec Vaší vášní?

Vášeň je jedna z mnoha emocí, které v tanci jsou. Každý tanec má jiný charakter a jde o to tanec pochopit po teoretické stránce, aby člověk věděl, co chce vyjádřit, a přizpůsobit se choreografii. Vášeň člověk určitě pozná. My začínáme tančem, což je velmi vášnivý, rychlý, skoro ostrý, lehce agresivní tanec. Člověk musí mít nejdříve jistotu, a pak se může sebe-realizovat. To by jinak bylo všechno jen o emocích.

Měl jste někdy problém s blízkostí při tanci?

Osobně ne. Ale když jsem trénoval taneční páry, zažil jsem, že už nastala drobná ponorka, a každý chtěl jít jinou cestou. Člověk potom vidí na druhém věci, které předtím neviděl. Už jsem byl skoro v roli terapeuta, hledal jsem cestičky, jak dát pár dohromady, aby si na sobě našli co nejvíce krásných věcí, aby byli v harmonii. V rámci možností samozřejmě, někdy to vůbec nešlo.

Tanec je spojen se společenskými událostmi. Myslíte, že je pravda, že vychovává pravé gentlemany?

Pravda to může být, ale ve výsledku si to může myslet jen divák, laik, který nevidí do zákulisí. A má tanečnicka za gentlemana, protože vidí harmonii ve vztahu k partnerce. Ale protože tančím dlouho, vím, jak to chodí v zákulisí. Záleží, jak se to sejde s charakterem tanečnicka. Může být víc gentlemanů ve fotbale, než v tancování.

V čem myslíte, že jsou Vaše nejsilnější stránky tanečního páru jako týmu?

Pro nás je důležité to, že jsme si sedli, protože spolu trávíme skoro každý den, a to je dlouhý čas a je to naše nejdůležitější zbraň. Jsme na začátku a spoustu věcí hledáme. Ale tím, že Leona tanec v těle opravdu má, tak si mohu dovolit spoustu věcí. Zatím ani nevíme, kde máme strop, proces pokroků stále pokračuje a ještě jsme nenarazili, a to zkusíme opravdu akrobatické věci. To je naše opravdu hodně velké plus.

Jaký si myslíte, že jste učitel?

Snažím se být každým rokem lepší a lepší, jde to se zkušenostmi. Myslím si, že jsem trpělivý a empatický a mám vize, a to jsou základní věci, aby se dalo tvořit a abych si získal respekt své tanečnice. Myslím si, že jsem na dobré cestě.

Máte z něčeho v soutěži strach?

Já jsem trémista, dokonce jsem o tom psal práci ve škole. Tréma je pro mě hnací motor a já to samozřejmě rozlišuji. Když mám vystupovat, mám prezentaci, a jsem opravdu v klidu, tak je to podezřelé, něco není dobře. V mém případě je důležité, aby člověk měl aspoň trošičku obavy, respekt. Jsem nervózní, ale ne tak, že se mi sevře hrdlo a nemůžu nic, ale ta decentní tréma je u mě na místě.

STAN
DANCE





Katarina Štumpfová
& Leoš Mareš

Katarina Štumpfová:

Emoce bez technické průpravy vypadají spíše komicky

Je pro Vás StarDance soutěž, výzva, nebo zábava?

StarDance je pro mne soutěž, výzva i zábava dohromady. V první řadě to je pro mě skvělý pocit z odevzdání všech svých emocí divákům.

Kdy jste se rozhodla, že budete tančit?

K tanci jsem se dostala jako osmiletá, když mě babička vzala na jednu taneční soutěž. Viděla jsem ty nádherné šaty, okamžitě jsem věděla, že tanec bude navždy součástí mého života.

Jakou roli u Vás hrají emoce? Jednak při tanci a jednak při tréninku?

Trénink slouží především k tomu, aby si tělo zvyklo na nový pohyb. Až se tak stane, přichází na řadu emoce. Emoce bez technické průpravy vypadají spíše komicky. A naopak technická dokonalost bez emocí patří mezi jiné sporty. V tom našem – tanečním – jdou emoce a technika ruku v ruce.

Jaký máte z Leoše pocit po prvním tréninku?

Je vidět, že Leoš žije hudbou a že v něm vyvolává emoce a pohyb, které jsou ale zatím nekontrolované. Učí se ale rychle, a proto se těším na to, jak z neřízené střely a párty tanečníka vychováám performera, který bude umět kontrolovat každou část svého těla.

Jaké byly první pocity po setkání?

Trochu jsme se znali už předtím, možná proto pro mě bylo první setkání ve StarDance velmi překvapivé a uvolněné.

Spíše ho chválíte nebo kritizujete?

Jako trenérka jsem hodně přísná. Nemám ráda, když někdo chodí pozdě a nesoustředí se. Ale každý malý pokrok chválím.

Tanec je o zpřístupnění intimní zóny, měl Leoš problém to překonat?

Kdyby se pohyboval v jiné profesi, věřím tomu, že by s intimní zónou problém měl. Ale u něho, jako krále českého šoubiznysu, jsem tento problém zatím nepostřehla.

Bude z Leoše dobrý tanečník?

Když budeme mít dost času na trénink, věřím, že by to mohlo být hodně zajímavé.

Podařilo se Vám někdy pořádné faux pas?

Ve slovenské verzi StarDance se mi staly dvě vtipné situace. V jedné z nich se mi při quickstepu na parketě tak smekaly nohy, že jsem v přímém přenosu doslova tancovala jako na ledě. Ta druhá se mi stala při rumbě, když jsem po pár vteřinách pocítila, jak se mi roztrhl pásek na botě. Odkopla jsem ji a dotancovala jen s jednou botou. Podotýkám, že s podpatkem.

Kdy jste se naposledy cítila jako dáma?

Naposledy, když jsme natáčeli kampaň pro StarDance. Prostředí, šaty, make-up, to vše mi přišlo jako z jiného světa. V soukromí jsem totiž skoro celé léto chodila jen v tepláčkách.

Co se Vám jako první vybaví, když se řekne swing?

Swingovou hudbu a tance miluji! Dokonce o sobě tvrdím, že jsem se v té době měla narodit!

Co je nejtěžší na tom, tancovat s člověkem, který v životě netančil?

Nejtěžší je, naučit ho soustředit se na práci jednotlivých částí jeho těla, nechat ho zvyknout na tréninkový proces, aby se nakonec dokázal tvářit jakoby nic, že už se s tancem v krvi narodil.



Leoš Mareš:

Okecat to zkrátka nejde!

Je pro Vás StarDance soutěž, výzva, nebo zábava?

StarDance je pro mě určitě velká výzva, zdali se ještě dokážu naučit něco nového. Zároveň mám konečně šanci poznat tu údajně skvělou atmosféru okolo, o které všichni celé ty roky mluví.

Co Vy a taneční?

V tanečních jsem měl krásnou partnerku, kterou ale na všechny večery doprovázel její ošklivý přítel. To je jediné, co si z nich pamatuji.

Jak vnímáte tanec? Spíše jako sport nebo prostředek k sebevyjádření?

Tanec jsou emoce a splynutí s hudbou. A také jsou u toho holky, což je super!

Jakou roli pro Vás hrají emoce při tréninku?

Zatím jsem zažil jen trénink a to byla jen dřina! Ale doufám, že později zažiji i radost z emocí.

Jste lepší zpěvák nebo tanečník?

Jsem jednoznačně lepší zpěvák než tanečník.

Máte rytmus v těle?

Prý moc ne...

Jaký byl Váš první trénink?

Jedním slovem: Utrpení!

Co Vás z tance nejvíc bolí?

Špičky nohou v botách. A to prý ty boty nejsou malé!

Říká se, že tanec je krev, pot a slzy. Co teče nejvíce Vám?

Pouze pot. Na tréninzích nepláču. Zatím!

Přemítáte o krocích před spaním?

Vlastně ano. V době častých tréninků se mi o nich dokonce zdá.

Jak na Vaši účast ve StarDance reagovali Vaši blízcí?

Byli v šoku! Nejčastější reakce byla: „Ale ty přeci neumíš tancovat!“ A já na to: „No právě, tak se to musím naučit.“ Ale teď se strašně těší. Nejraději by všichni přišli na přímý přenos.

Nezávidí Vám kolega z Evropy 2 Patrik Hezucký?

Ne. Patrik se mi jen směje.

Co z Vaší profese nejvíce uplatníte v soutěži?

Na parketu mi bohužel nic z toho, co umím, nepomůže. Okecat to zkrátka nejde!

Tanec je většinou spojen se společenskou událostí. Co Vám říká etiketa?

Miluji dodržování etikety a učím to tak i svoje děti.

V tanci většinou vede muž. Nedělá Vám problémy nechat se vést zkušenější partnerkou?

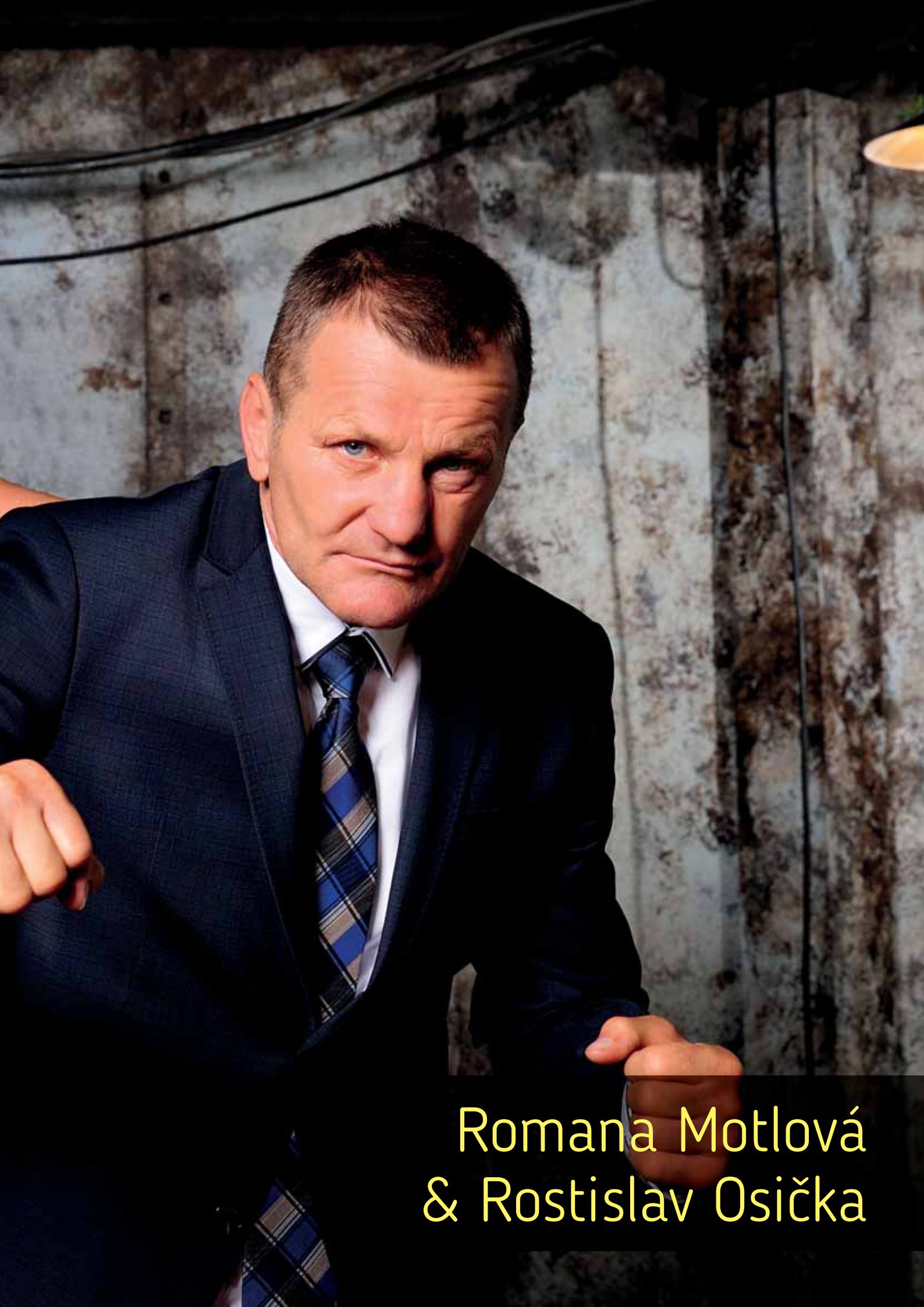
Nechám s sebou klidně vláčet. Katarina je profík a já respektuji lidi, co něco umějí. Rád se od nich něco naučím.

Kam byste to rád ve StarDance dotáhl?

Rád bych skončil v první desítce.

Star
Dance





Romana Motlová
& Rostislav Osička



Romana Motlová:

Jsem velmi ambiciózní, od malička mě učili dřině

Honila se Vám hlavou nějaká jména, se kterými byste chtěla tančit?

Popravdě vůbec. Já jsem docela televizní barbar, raději čtu nebo jsem venku se psem. Napadlo mě, že bych chtěla herce nebo sportovce. Ale nejdůležitější pro mě bylo, aby ten člověk chtěl trénovat. Ono se řekne tanec, to bude jednoduché, ale je to tvrdý sport, jako každý jiný.

Jaké vlastnosti musí mít dobrý tanečník?

Musí být dřič a jít přes bolest. Musí umět snášet rány a to nejen fyzické, ale hlavně psychické. Když ho v soutěži porazí pár, který byl horší. Na něco takového se člověk nedokáže připravit a sbírání se z toho je horší. Musí být poctivý sám k sobě a musí být týmový hráč, protože pár jsou dva, ale hodnotí se jako jeden. Musí táhnout za jeden provaz.

Co je nejtěžší na tom, tančit s člověkem, který nikdy netančil?

To je dvojsečné. Já učím celý život, moji rodiče měli taneční školu. Ale StarDance, to je trochu něco jiného. Já jsem učila spoustu lidí, ale s nikým jsem netančila v páru. Pro mě je to obrovská zodpovědnost vůči divákům i vůči Rostovi. Sledovanost je obrovská a já bych ráda ukázala, že nejen mladá generace je na tom dobře, ale že i starší může jít do tance naplno. Jsem o tom přesvědčena, ale je to velký závazek.

Jak reagují ostatní tanečníci na StarDance?

Já jsem velmi ambiciózní, od malička mě učili dřině. Maminka byla Němka, tak mi asi něco zůstalo v genech. Dřív jsem za to rodiče nesnášela, ale to člověk ocení až s časem. Nejsem moc zvyklá vnímat okolí. Vždy jsem chtěla být mistrní světa a to, že se ohlídím na okolí, mě zdržuje a bere mi energii. A v Čechách se úspěch stále neoceňuje, Češi umění moc neholdují. Já vlastně ani nechci vědět, jak tanečníci berou StarDance. Ale je to velká soutěž, přináší to zviditelnění tance a tanečníci mají konečně možnost ukázat, co umí. Můj

taneční partner je na nemocenské, takže se vlastně ani mezi tanečníky v poslední době nedostanu.

Je pravda, že tanec vychovává právě gentlemany?

Tanec je velmi emotivní a je hodně o prvním dojmu. A pokud jdete na parket a tančíte, nemáte čas předstírat. Na řadu přijdou první vjemy a ukáže se Vaše pravé já. Spousta tanečníků výborně tančí, ale nevyzařují pozitivní energii a diváky potom tanec nebaví. Když ze sebe při soutěži potíte krev, tak se odhalíte až na dřev. Tanec formuje tělo i ducha. Toto chování pomáhá i lidem v jiných profesích. Umí se chovat, nosit oblek, ví, kdy zastavit. V Čechách je stále ještě oblek jako maska, ale už se to lepší.

Jaké byly Vaše dojmy po prvním tréninku?

Měla jsem strach, že ho nepřeperu. Přeci jen je to osmdesát kilo svalů, s ním nehnu. Ale když jsme si spolu poprvé zkusili pár roků, tak to najednou šlo. Projevila se jeho individualita. Z boxu má skvěle zvládnuté těžiště v těle, mě ho stačí nasměrovat. Rosta zná směr, já ho natuknu a on pokračuje dál. A díky němu mám vnitřní klid. Já mám radost z toho, že jsme si s Rostou sedli, že můžeme být „soul mates“. Je spoustu talentovaných lidí, kteří nedostali svoji šanci. My oba jdeme šancím naproti. Někdy je ale oběť větší, než by člověk chtěl. Musíte umět klopýtnout a vstát. Člověk musí obětovat obrovský kus svého života, aby se dostavil úspěch. Pro mě byl obrovský motor medaile, i na úkor osobního života.

Co se Vám vybaví, když se řekne swing?

Já se měla narodit v Americe ve třicátých letech. Líbí se mi, jak ženy uměly nosit šaty, jak muži smekli, když potkali ženu a ženy si lehce pudrovaly nosíky. Byla to doba, kdy ženy a muži měli jasno ve svých rolích a z toho tance to je cítit. Všude byla ohromná bída, řádila krize a tanec byl pro lidi únik, jak z toho ven.

Rostislav Osička:

Díky boxu jsem exhibicionista, solitér

Je pro Vás StarDance soutěž, výzva nebo zábava?

Byl jsem příjemně překvapen, že si na mne Česká televize vzpomněla. Pro mě je tanec velká neznámá, jako kluk jsem ho hodně podceňoval. Ale je to nádherné, má to dynamiku.

Co Vy a taneční?

Mizerné to bylo. Spíš jsem pil vínečko, než tančil.

Vnímate jako výhodu, že jste sportovec?

Já jsem popravdě na sporty docela antitalent. Ostatní boxeři hrají tenis, nohejbal a podobně a já byl vždy spíše jednostranný.

Jak reagovali Vaši blízcí na Vaši účast ve StarDance?

Když jsem řekl dceři, že budu tančit ve StarDance, tak se smála, protože já jsem spíše takové nemešlo. Když v ZOO všichni krmí tučňáky, já jsem ten, koho pokoušou.

Jaký byl první trénink?

To bylo něco! Přišlo mi nemyslitelné, abych se naučil tančit – tolik kroků a otoček! Ale nakonec to jde... Ale byli jsme jako mistrová a nemešlo. Já jsem zvyklý na velkou bolest, ale tanec je hodně v hlavě, je to o pohybové paměti. Když vypadnu z rytmu, znervózním, ale na druhou stranu nerad prohrávám, nevzdávám se.

Je horší dostat pěstí nebo vypadnout ze StarDance?

Pěstí jsem nedostal už dlouho a StarDance je jen hra. Moc na to nemyslím. Já se chci tancem pokochat, aby mi do života něco dal. Na vítězství nemyslím, musíme z toho mít s Romanou dobrý pocit.

Máte z něčeho v soutěži strach?

Ten si vůbec nepřipouštím. Těším se, až lidem ukáží výsledky své práce.

Co pro Vás znamená být ve StarDance?

Mně nikdy nedošlo, jak velkou má StarDance popularitu a jak vážně to diváci berou. Není to nějaká taškařice, Stardance má úroveň.

Tanec je většinou spojený se společenskou událostí. Co Vy a etiketa?

Tanec Vás do té etikety lehce zaškatulkuje, naučí Vás zdvořilosti a naučí Vás to tak, že je to pro Vás samozřejmé, není to

hrané. Obleky moc nenosím, ale v neděli si ho vždy oblékám a dělám si den krásným a ušlechtilým, jak by neděle měla být.

Jakou zkušenost z boxu lze uplatnit při tanci?

Díky boxu jsem trochu exhibicionista, jsem solitér, nepotřebuji kolem sebe denně dvacet lidí. Vystačím si sám se sebou, přemýšlím si nad sebou, maluji. S Romanou spolu v páru souzníme.

Co se Vám vybaví, když se řekne swing?

Vybaví se mi staré filmy. Krásné navoněné ženy, galantní muži. To dnes vymizelo. Když dám příklad, jdu ven se psem, potkám dámu se psem, pozdravím ji a na ní je vidět, jak je zmatená, honí se jí hlavou, jestli jí náhodou nechci ublížit. Rád bych, abychom se dostali do kolejí, jako to bylo dříve.

V tanci obvykle vede muž. Nedělá Vám problém být veden zkušenější partnerkou?

Ona je tak zkušená, že mi to ani nepřijde.

Tanec je o velmi blízkém kontaktu. Měl jste problém se zpřístupněním intimní zóny?

Mě to tak vůbec nepřijde, je mi to příjemné. Vyplynulo to ale samo během tance, nic jsme s Romanou nelámali přes koleno, nastal u nás přirozený kontakt, který se panu Chlopčíkovi tak líbí.

Co je pro Vás největší motivací, kritika nebo pochvala?

Musí to být v rovnováze. Když člověk chce, tak se vše naučí a hlavně začne tanec vnímat jinak. Kdyby mě Romana jen sekýrovala, byl bych z toho smutný a nebavilo by mě to.

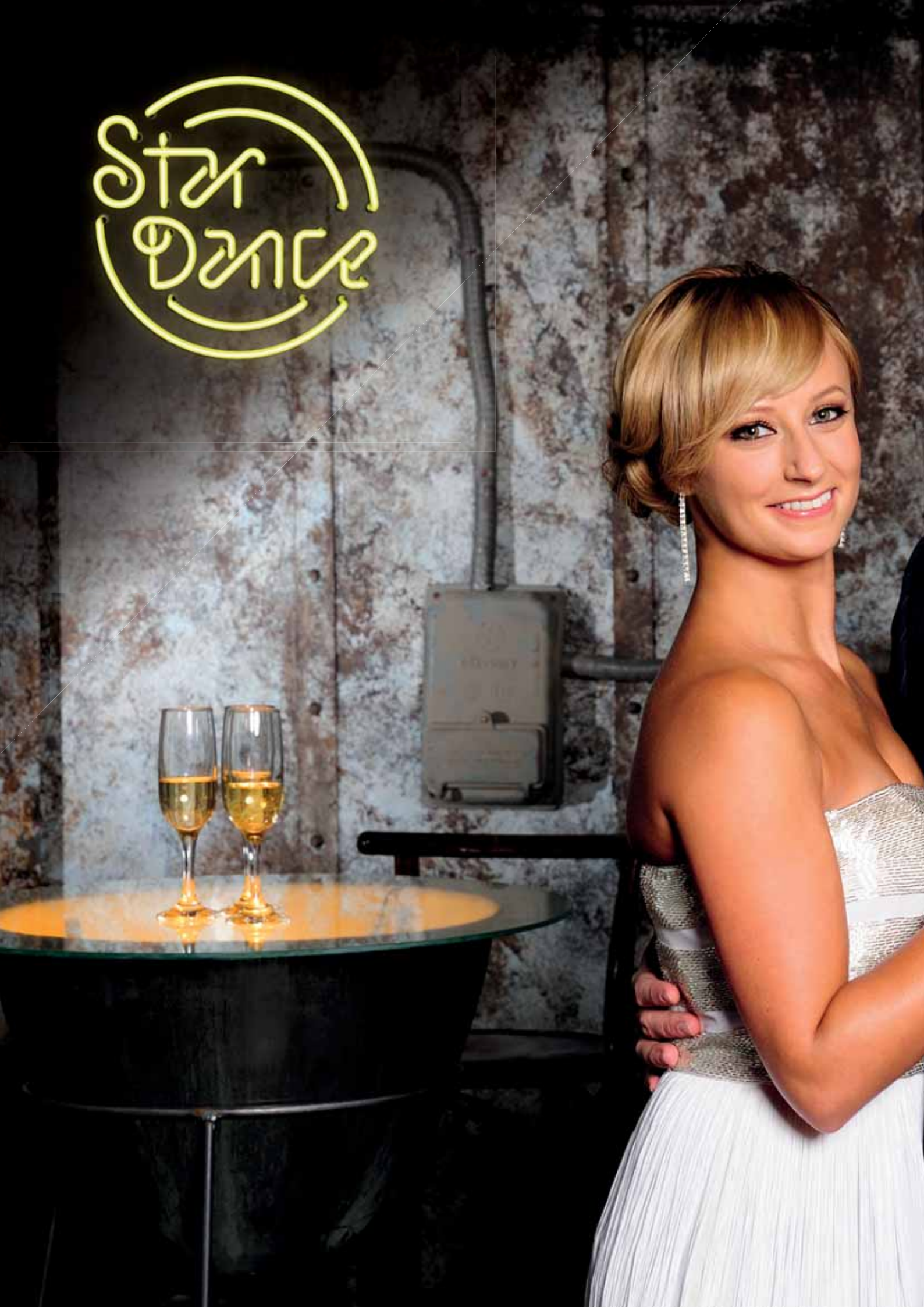
Jste zvyklý trénovat ostatní, jaké to je být v opačné roli?

Už mi není dvacet. Romanu ctím jako profesionála a vidím, jak naše spolupráce funguje.

Projeví se tanec také ve Vašich obrazech?

Teď jsem maloval jižní Moravu, její folklór, tam je také tanec. Ale až se vrátím z Moravy a začne StarDance, tak začnu malovat soutěž a myslím, že z toho bude pěkná výstava k mým šedesátinám.

Star Dance





Lucie Hunčárová
& Lukáš Pavlásek

Lucie Hunčárová:

Jsem klidná, protože mám vedle sebe pohodáře

Je pro Vás StarDance soutěž, výzva, nebo zábava?

Pro mě je to hlavně výzva, protože v šesté řadě jsem tančila po boku herce Pavla Řezníčka a docela brzo jsme opustili soutěž. Byla jsem z toho smutná, jelikož on byl opravdu šikovný. Letos jsem dostala výtečného komika, vtipného člověka, kterého diváci nevnímají tak, že by uměl tančit. A pro mě je výzva dostat ho co nejdál, mám motivaci dopadnout lépe než v šesté řadě. Pro mě je to na trénincích hlavně zábava, protože Lukáš je bystrý a vtipný a vždy řekne něco, co nečekám, a bavím se lépe než v předchozí řadě.

Honila se Vám hlavou nějaká jména nebo profese, s kým byste chtěla tančit?

Já jsem vždycky toužila po sportovci, hokejistovi, fotbalistovi... A to ne proto, že to jsou krasavci, to vůbec ne. Mají zapálení trénovat, jsou zvyklí na sobě makat a to samé předvádějí i v soutěži. Když se podíváte na Martina Procházku nebo sportovce, co tu byli, tak oni jsou skvěle připraveni. Mají zpevněné tělo, vypracované svaly a jsou připraveni zabrat. Pro mě je sportovec nejlepší volba, ale diváci je zase tolik neznají. Přesto se Honzovi Onderovi povedlo dovést až do finále Kateřinu Baďurovou, kterou já jsem třeba předtím neznala. Ale jsem spokojená s Lukášem, protože je vtipný.

Co je nejtěžší na tom, tančit s člověkem, který nikdy netančil?

Pro tanečnici je těžké asi vše. Protože muž Vás nevede, musíte ho vést Vy. A pokud je o třicet kilo těžší, tak je to dřina. Pochopit základní principy v tancování, přenos váhy, kroky... Laik si často myslí, že je to nadlidský úkol, ale je to naopak. Na trénování jsou podle mě nejtěžší začátky. Ale pokud člověk pochopí, v čem tanec spočívá, ať už latinskoamerický, nebo standardní, tak pak už to jde.

Jaké byly pocity po prvním tréninku?

Přiznám se, že jsem byla docela překvapená, jak to Lukášovi šlo. Začali jsme waltzem, trochu jsme natukli tango, takže standardní tance, ty mu šly. Později přišlo na řadu paso doble a ča-ča, ale tam už je to horší, protože jsou to rychlejší tance a je u nich třeba dynamika, ostrost, rychlé přenosy váhy, s čímž trochu bojujeme.

Co je pro Lukáše těžší, naučit se samotné kroky, nebo je skloubit s choreografií?

Ted' zrovna nacvičujeme paso doble a to je hodně náročné. Lukáš ještě nemá vytrénovanou pohybovou paměť, která je pro tanec velmi důležitá. Navíc je to choreografie přesně postavená do hudby, takže my se nemůžeme zpozdit ani o dobu. Jakmile něco pokazíme, další věci nevycházejí.

Máte na Lukáše nějakou fintu, jak ho učit?

Já jsem taková klidná a trpělivá. Hodně s ním komunikuji. Ptám se ho, co mu vyhovuje, jak mu ten a onen pohyb sedí, jestli ho něco neštve. Když se něco na tréninku zadrhne, stačí to desetkrát zopakovat. Lukáš nové věci rychle vstřebává a nakonec tančí moc hezky.

V čem Vás Lukáš Pavlásek nejvíc baví?

Lukáš není prvoplánově vtipný, jedná spontánně, jeho vtipy často přichází, když to nečekám, a to mě na něm baví. Celou dobu má ten svůj poker face, udělá vtip, ale nikdy se mu nesměje.

Je pravda, že tanec vychovává právě gentlemany?

V naší taneční škole pořádáme taneční kurzy pro mládež a musím říct, že se po našich kurzech jejich chování lepší. Z chlapců se stávají gentlemani přímo před našima očima. Najednou dokážou nabídnout dámě rámě, odsunout jí židli. Ve sportovním tanci je to trochu jinak, je to velká dřina, spousta tréninků a posilování. Tam najdete spíše sportovce než gentlemany.

Jaké tance Vám nejvíce vyhovují? Spíše ty pomalejší, nebo temperamentnější?

Spíš ty rychlejší. Můj nejoblíbenější tanec je samba a ča-ča. Rumba je sice pomalá, ale zase se v ní hodně vyjadřují emoce. Spíše mi vyhovuje to živočišno, v tanci chci stihnout co nejvíce, takže rychlá hudba mě motivuje.

Tanec spočívá ve zpřístupnění intimní zóny, měl s tím Lukáš problém?

To spíš já se bojím! Trvá mi to déle, než si zvyknu na „nového“ muže vedle sebe. Já se svým partnerem nejen tančím, ale i žiji a najednou tancuji s někým jiným.

Jak Vám vyhovuje spolupráce s Vaším partnerem Janem Onderem, který je odborným poradcem letošního ročníku?

Trochu jsem se toho bála, ale nakonec jsem to musela přehodnotit. Nejdřív bojujete, jako v každém vztahu, o pravomoci, o výsledky. Ale on byl opravdu hodně úspěšný, má za sebou výsledky, tak jsem trochu ustoupila, respektuji ho za to. Snažím se poslouchat, co mi říká, a je to pro mě přínosné a důvěřuji mu.

Ve StarDance jste podruhé, už víte, co Vás čeká v přírodních přenosech, je stále něco, co Vás trochu děsí?

Minulý ročník byl pro mě hodně těžký, tančila jsem první večer, první tanec, navíc rumbu a přišla jsem na řadu jako první. Ačkoli jsem zvyklá na publikum, tak toto bylo náročné. Ale tentokrát jsem klidná, protože mám vedle sebe pohodáře.

Lukáš Pavlásek:

Byl jsem malý chlapec, když jsem učil Michaela Jacksona tančit

Je pro Vás StarDance soutěž, výzva, nebo zábava?

Pro mě je to denní chleba a trochu i stereotyp. Já totiž tancuji pořád. Chodím po ulici, hýbu nohama, občas se podrbu na hlavě. A to je to, co dělám při tanci. Aby to úplně nesklouzlo k stereotypu, tak se to pokusím trochu oživit.

Jak byste popsal svoji taneční partnerku?

Je to blondýna s trochu zvlněnými vlasy, má zelené oči, nohy, ruce a bydlí v Sokolově. Tancovat docela umí, měl jsem trochu strach, aby mi produkce nepřidělila nějaké dřevo, ale jsem s ní nakonec spokojený. Myslím, že to spolu zvládneme a že budu schopn jí něco předat.

Co Vy a etiketa? Nosíte často oblek?

Já jsem známý lev salónů, takže vlastně nechápu, proč se mě ptáte, a trochu se mě to dotýká. Mám několik obleků, které střídám podle příležitosti, je to pro mě přirozené. A samozřejmě vypadám v obleku perfektně.

Jaké jste měl pocity po prvním tréninku?

Když dorazila Lucie, myslela si, že mě bude učit, ale brzy zjistila, že to tak nebude, že budu učit já ji. První trénink byl pro mě běžnou rutinou. Trochu mě překvapila Lucie, protože ta měla jiná očekávání, ale už jsme si to vyjasnili a už víme, kdo je trenér.

A jaký jste trenér?

Mírný. Já mluvím velmi klidným hlasem, což je taktika mafiánů, a Lucie potom dělá, co chci já.

Tanec je hodně osobní záležitostí, nemáte problém se zpřístupněním intimní zóny?

Já s ní problém nemám, já ji spíše vyhledávám. Naopak mám problém být mimo intimní zónu. Což je výzva pro ostatní

tanečnice, rád ji pro ně zpřístupním. Etiketa a intimní zóna, to je moje.

Jaký typ tance Vám nejlépe vyhovuje?

Já jsem latinskoamerický typ, takže temperamentní latina. Mám svoji pověstnou „Pavláskovu nožičku“, což je známý prvek, který jsem vyučoval všude ve světě. Také mám rád tance, kde se porušuje intimní zóna nebo se zóny přibližují, ale ty se asi nakonec vyučovat nebudou.

Co Vaše okolí řeklo na to, že budete účinkovat ve StarDance?

Oni to čekali, nikdo nebyl překvapen. Co jiného bych měl dělat než jít do StarDance? Dokonce si někteří mysleli, že už jsem to předloni vyhrál. Je to, jako kdybych byl v pořadu o kutilech, to by také nikoho nezarazilo.

Říká se, že k Vám na hodiny tance chodil Michael Jackson, pamatujete si něco z té doby?

Tenkrát jsem byl malý chlapec, když jsem ho začal učit. Později se vrátil, ale vůbec jsem ho nepoznal, jak se změnil. Chvilí jsem si ho pletl s Johnem Travoltou.

Kdy jste začal s tancem?

Já tancuji od té doby, co jsem se narodil. Kopal jsem nožičkami a už bylo na světě první stepařské číslo.

Co se Vám vybaví, když se řekne swing?

Frank Sinatra a Robbie Williams.

Budete bojovat tancem, nebo vtipem?

Obojím! Tancem, vtipem, emočním vydíráním diváků, intimní zónou, vším...

The logo for 'Star Dance' is displayed in a bright yellow neon sign. The word 'Star' is written in a stylized, cursive font above the word 'Dance', which is also in a similar cursive font. The sign is mounted on a dark, textured metal surface, possibly a door or wall, with some electrical components visible behind it.

Star
Dance

A portrait of Jitka Schneiderová, a woman with short, styled brown hair, wearing a black halter-neck dress with a white skirt. She is standing against a dark, textured metal background, looking directly at the camera with a slight smile. Her right hand is on her hip, and her left hand is resting on her waist.

Jitka Schneiderová:

Marek na mě párkrát sáhl a zatím dobrý

Je pro Vás Star Dance soutěž, výzva, nebo zábava?

Myslím, že se se mnou Marek hodně nasměje. Je to mistr světa a tančí s herečkou. Soutěž začne druhý taneční večer, až se začne vypadávat. To určitě psychicky pocítíme.

Máte nějakou pohybovou nebo taneční přípravu?

Já hudbu miluji! Ta se mnou v těle nevydrží a já začnu tančit. Nikdy jsem nechodila do tanečních, nemám povědomí o názvech tanců. Od malička jsem sportovala, pohyb



Jitka Schneiderová
& Marek Dědík

je mi blízký, jsem muzikálně obdařená a boky se mi často přirozeně roztáhnou. Než jsem potkala Marka Dědka, bylo mi jedno, jakým stylem se vlním. Ale od této chvíle začínám být naštvaná, protože Marek potřebuje, aby se moje tělo vlnilo jinak, než chce.

Jakou roli u Vás roli hrají při tanci emoce?

Když jsme vybírali hudbu, tak jsem měla jedinou prosbu a ta byla, abych cítila píseň jako příběh. Tím, že jsem herečka, je pro mě zásadní charakter hudby. A hlavně, žila jsem s muzikanty a ti mě hodně naučili. Hudba je pro můj život velmi důležitá. Pro mě je zásadní příběh a tělo dokáže odehrát to, co Marek choreograficky nastaví. Profíci mají emoci nejen v obličeji, ale v celém těle. Těším se na to, až se budu dívat, jak to Marek rozbíjí v přímém přenosu.

Co pro Vás znamená tanec?

Pro mě je to zážitková jízda.

Jaké byly pocity po prvním tréninku?

Děláme pohyby, které moje tělo dlouho nedělalo. A odnesla to záda a bedra, která bolí.

Nastal u Vás moment, kdy jste o své účasti ve StarDance zapochybovala?

Nikoli, přišlo mi senzační, že mi zavolali v pravý čas.

Kdy myslíte, že půjde při tréninku „do tuhého“?

Myslím, že mi bude říkat „musíš ještě“ a já „já už nemůžu“ a on „ne, musíš“ a já odejdu. Ale ne, neodejdu, ale budu chvíli zuřit.

Je pro Vás větší motivací chvála, nebo kritika?

Potřebuju cukr a bič, od každého trochu, nic nepřehnat. Když mě bude stále kritizovat, tak se rozpláču. Marek mě musí správně motivovat, nosit dobré jídlo, kafičko, občas nějaký dáreček.

Stává se Vám, že když se naučíte nějaké nové kroky, tak si je potom zkoušíte i doma?

Na natáčení v televizi se mi smějí, že mezi pauzami, minutu před klapkou, stojím a poskakují si nožičkou, krokuji, zvedám ruce a podobně. A říkají mi: „Hele, až v řjnu, klid.“

Je pro Vás těžší se naučit kroky, nebo celou choreografii?

Každý krok má být technicky geniální, my se učíme krok po kroku, aby to bylo, jak to má být. O celkové choreografii zatím nemám ani šajnu.

Co říká na Vaši účast ve StarDance Vaše okolí?

Nejvíce je nadšená dcera, ta už organizuje kamarádky, aby chodily na galavečery. U ní ve škole se to také dozvěděli. Tuhle mě zastavila jedna maminka, Američanka, která mi povídá: „No Jitko, to je můj sen, ty tam musíš vzít celou třídu, školu!“ Okolí to kvituje, dcera je nadšená. Ve StarDance tančil už její tatínek, tak uděluje rady, jak co mám a nemám dělat a jak se mám soustředit. A fandí mi! Říká mi: „Mami, neboj, to bude dobrý.“

K tanci patří etiketa, je pro Vás důležitá?

Myslím si, že etiketa je důležitá součást života, ať už je to

ve vztahu osobním, nebo pracovním, pro mě je to fakt, nejsme neandrtálci.

Kdy jste se naposledy cítila jako dáma?

Na zahájení festivalu v Karlových Varech. To ty šaty...

O Vás je známo, že si umíte skvěle vybrat, co na sebe.

Máte tendenci mluvit návrhářům do práce?

Nemám, když vidím jejich práci. Oni mě znají, takže šaty stylizují podle mě, co jsem za osobnost. Myslím, že hodně záleží na stylu. Ovšem StarDance je jiná kategorie. Zde jsou jasné formy, jde tu o barevnou škálu i střihy. Trochu se děším kostýmů na latinu. Já jsem stydlivá a bojím se těch krátkých sukniček, které končí těsně pod zadkem, ale uklidňují mě, že budu mít přece punčochy. Ale tam asi trochu konzultovat budu. Nerada se odhaluju, a když vidím u tanečnic holá břicha, tak se asi budu chtít víc zahalovat.

Stalo se Vám poslední dobou nějaké faux pas?

Nejhorší jsou šaty, na kterých jsou vidět tak zvané koláče sledovanosti, ale to se asi stane každému. Potřme se všichni!

Tanec hodně spočívá i v intimní zóně. Byl to pro Vás problém překonat?

My jsme zatím na začátku, učíme se kroky. Marek na mě párkrát sáhl a zatím dobrý. Má svaly, tak to není nepříjemné.

Jaký taneční styl Vám je blízký?

Mě zatím baví všechny, ale jsem na začátku. Každý má v sobě něco, co mě na tom baví. Myslím, že až později budu moci říct, jestli mě víc baví standardy, které mají ostré řezy, nebo spíš uvolněná latina.

Co se Vám jako první vybaví, když se řekne swing?

Krásná žena, která stojí u baru, má špičku, loket opřený o bar a říká si: „Tak kdo mě dneska večer bude bavit?“ A v ruce drží sklenku dobrého koňaku. Je to zábava na úrovni, glamour večer, kdy je žena ozdobou. Propojení mužského a ženského světa v rolích, ve kterých mají být. Dříve to ženy uměly zkombinovat se šaty, špičkou i tím koňakem. A já vlastně takové swingové šaty budu mít na to zahájení!

Dá se dobrá tanečnice zahrát, nebo to musíte opravdu cítit?

To jsou dvě otázky! Jako herečka Vám řeknu, že se to dá zahrát. Záběry jsou na detail a pak Vám přidělí dubbla, který to odtančí. Tak to funguje v mnoha filmech.

Máte recept na to, jak překonat vyčerpání?

Umím pracovat s tlakem, už jsem zažila spousty premiér. Záleží hodně na psychice a já cítím, že mě Marek podrží. Máme mezi sebou balanc. Člověk někdy potřebuje na pět minut psychicky vypnout a ne se nechat tlačit. Chci se tady opravdu něco naučit. To je na StarDance geniální. Kdy bych si já jinak šla objednat hodiny tance?!

Máte naopak z něčeho strach?

Z těch prvních přímých přenosů. Na tréninku se to člověk nějak naučí, ale pak přijde přímý přenos a z toho mám strach. Nevím, co to se mnou udělá, jestli zapomenou krok. Cítím zodpovědnost, abych to Markovi nezkažila.

Marek Dědík:

Jitka zatím poslouchá

Je pro Vás StarDance soutěž, výzva, nebo zábava?

Určitý způsob zábavy. Soutěž to pro mě není, přišel jsem si to užít. Vždycky jsem se pohyboval mezi soutěžemi, takže mi nepřipadá, že je to něco jiného, že musím dělat něco navíc.

Jakou roli u Vás hrají při tanci emoce?

Pro mě je důležitý výraz, pocit, co z páru číší. To je nejdál, kam Vás může tanec emočně dovést. A když se pár naučí kroky, potom se pozná mistr, nebo průměrný tanečník. Tím, jak umí cítit hudbu v těle a prostřednictvím pohybu, který na hudbu vykonává. Když slyším hudbu, tak si představím, kterou částí těla se mám hýbat, nepředstavuji si přímo kroky.

Dá se říci, že je pro Vás tanec droga?

Pro mě určitě. Je to můj celý život od dvanácti let. A účinky této drogy stále přetrvávají.

S kým jste si představoval, že budete tančit?

Já jsem si nikoho nevysnil, jen jsem čekal, kdo přijde. Jediný můj požadavek byl, aby to byla silná osobnost, persona, což Jitka je.

Jaké byly dojmy po prvním tréninku?

Rozhodně pozitivní. Jitka zatím poslouchá. Ale včera nám někdo prozradil, že jsme oba berani, tak čekám, kdy nastane první střet.

Jak je StarDance vnímána mezi komunitou tanečníků?

Tanečníci to berou jako velkou propagaci našeho umění, toho, co děláme pro veřejnost. To je skvělé a děkujeme za tento pořad! Je skvělé, že to naši práci a náš trénink dává do popředí. Lidem se tanec líbí a toto je jediný pořad, který ho propaguje. Spoustu tanečníků chce být ve StarDance a pro nás je to příležitost, jak se ukázat.

Je pravda, že tanec vychovává pravé gentlemany?

Myslím, že to tak bylo kdysi. Já třeba otevírám dámě dveře.

Ale za to spíš může maminka, která mě vychovala, ne tanec. Toto už je v dnešní době spíše přežitek.

Byl jste někdy navlečen do nějakého bizarního kostýmu, něčeho, co Vám bylo proti srsti?

Nemám na mužích rád moc barevné kostýmy. Jednou mi navrhovali nějakou šílenou fialovou věc, tak jsem řekl ne. Také žádné fiji, průhledné materiály a tak.

Stalo se Vám někdy taneční faux pas?

Jednou se mi při taneční soutěži roztrhly kalhoty, ale dotancoval jsem to až do konce. Měl jsem tam takové větrání.

Co je nejtěžší na tanci s člověkem, který nemá taneční průpravu?

Nejtěžší je najít to pravé, to zlato v osobnosti. Kroky se všichni naučí, ale nejdůležitější je najít v člověku něco, čím ten tanec obohatí.

Jaké vlastnosti by měl mít profesionální tanečník?

Trpělivost a touhu se vzdělávat a neusnout na vavřínech. A určitě vyzkoušet si i jiný druh tance, než jaká je jeho parketa.

Jaký tanec je Vaše parketa?

Jak kdy, záleží hodně na muzice, také na náladě. Oblíbený tanec nemám.

Co je typický taneční prvek pro swing?

Kulatý nebo swingový pohyb pánve. Ten se hodně promítá například do jivu. Také se hodně se zvedaly nohy a skákalo se. To ve swingu zůstalo a přidal pohyb pánve.

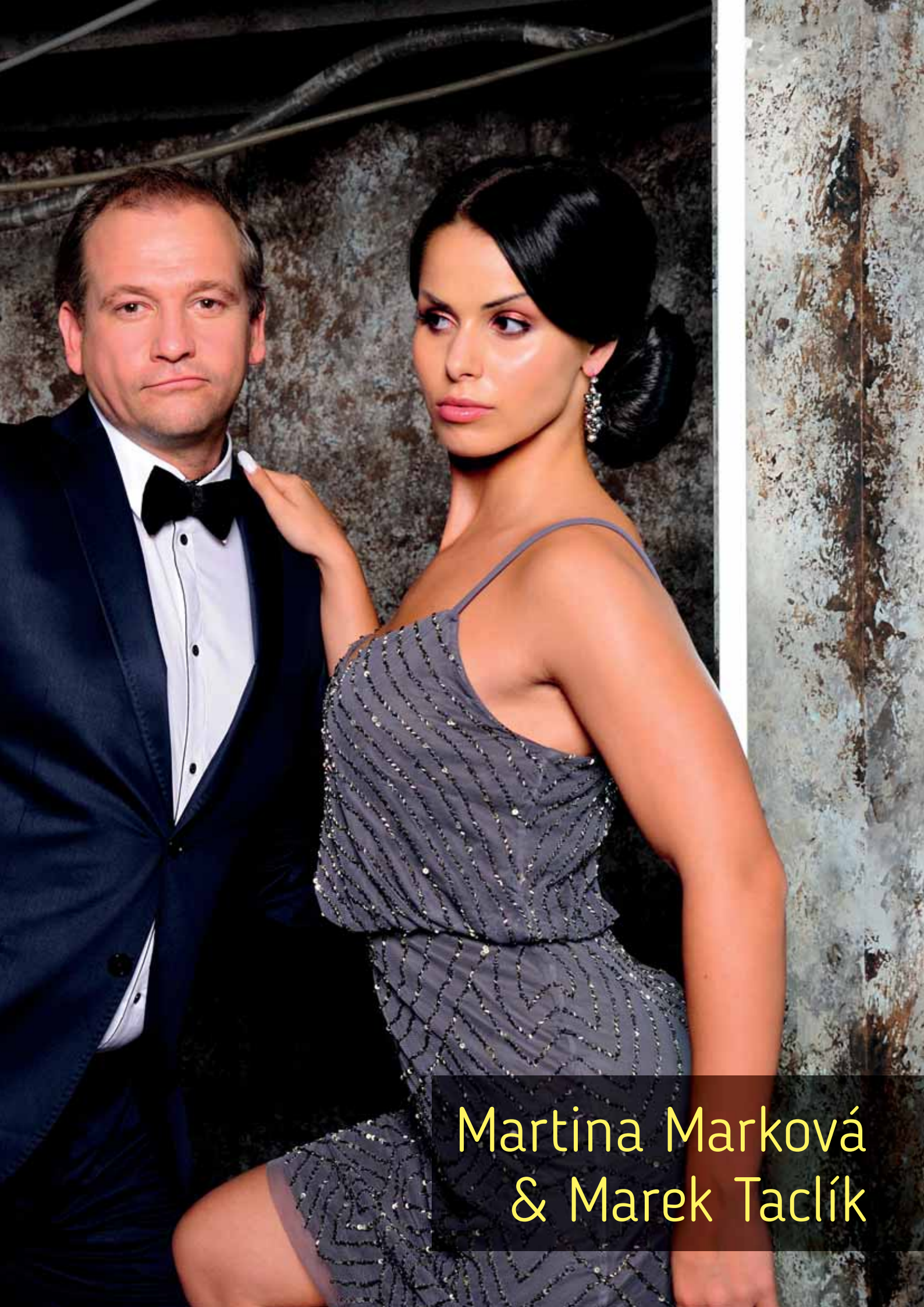
Máte recept na to, jak překonat vyčerpání?

Mám shůry dáno spousty energie, ale občas potřebuji vypnout, tak si jdu třeba zaběhat.



STAN
DANCE





Martina Marková
& Marek Taclík



Martina Marková:

Když jsem Marka viděla, vyhrkly mi slzy

Je pro Vás StarDance soutěž, výzva, nebo zábava?

Soutěž StarDance je pro mě určitě velká výzva, co se týče nových zkušeností. Těším se ovšem i z faktu, že atmosféra mezi účastníky je velmi uvolněná a přátelská. Ať už na tréninku ve dvou, nebo společně, vždy si užíváme perfektní atmosféru a zábavu.

Jak jste se dostala k tanci?

Jako malá jsem chtěla boxovat nebo dělat gymnastiku. Box byl doma zamítnut a na gymnastice bylo plno. Protože jsem měla kladný vztah k muzice a byla pohybově nadaná, přivedla mě tedy maminka na kroužek tance. Bratra vedla tehdy do houslí - nechtěně ho zapsali jako mého tanečního partnera se slovy: „Jednou týdně tě to nezabije.“ Stali jsme se pak pětinašobnými mistry v ČR.

Jak vnímáte tanec? Spíše jako sport, nebo prostředek k sebevyjádření?

Tanec je sport i umění. Je to divadelní představení s fyzickým výkonem. Po dobu své profesionální kariéry jsem vyzkoušela „mnoho“ jiných disciplín, jako byla atletika, moderní balet, crossfit, fitness a jiné. Žádný ze sportů se tanci nepodobá a ani nevyrovná. Je to krásno spojené s endorfiny z výkonu. Proto se k tanci vždy ráda vrátím.

Co se Vám honilo hlavou, když jste zjistila, že budete tančit s Markem Tačlíkem?

Hlavou se mi zřejmě nehonilo vůbec nic. Popravdě, byla jsem velmi vystresovaná. Na casting jsem sice šla jako první, ale s mým protějškem jsem se měla setkat až jako poslední a ještě k tomu se vše o hodinu zpozdílo. Mezi tím, kdy všichni věděli, kdo je jejich nový parták, já jsem netrpělivě seděla za dveřmi. Marek hrál, ruku na srdce, v mém a bratrově nejoblíbenějším českém filmu. Dodnes se jím bavíme. Když jsem Marka viděla, tak mě to potěšilo, až mi vyhrkly nečekaně slzy. Snad to Marka nevylekalo, rozhodně to byly slzy štěstí. Marek byl zřejmě podobně vystresovaný.

Umí Marek zahrát, že tančí?

Marek je výborný herec! Zmínil se mi, že má bolavé koleno, a že musíme být opatrní. Jednou přišel na trénink a kulhal a já už: „Ježišmarja, co budeme dělat?!“ Na což se Marek na mě podíval a usmál se. Dělal si ze mě legraci. Myslím tedy, že já bych mu uvěřila cokoli.

Jakou roli u Vás při tanci hrají emoce?

Já osobně jsem na parketě velmi emocionálně založená. Jsem jasný extrovert a ráda dávám city najevo - tím spíš, když tělo a exprese zastupují roli slov.

Jaký máte z Marka pocit po prvním tréninku?

Marek je originál každým coulem. Velmi ho tanec, ač jako nováčka, baví a proto jsem z něj nadšená!

Je pro Marka problém zvládnout spíše kroky nebo si zapamatovat choreografii?

Je to velmi vyrovnané. Některé kroky se naučí hned, jiné si zkusí na cestě domů v metru nebo v divadle.

Jak Marka při tréninku motivujete?

Když někoho něco baví, vnější motivace není potřeba.

Tanec je o zpřístupnění intimní zóny, měl Marek problém to překonat?

Marek je herec a to velmi dobrý herec. Já tančila devět let s bratrem od vášnivého pasu dole až po romantickou rumbu. Myslím, že v tomto jsme oba velmi profesionální. Tanec je jako představení. Soustředíme se na výkon a to, co pohybem chceme říci publiku.

Podařilo se Vám někdy pořádné taneční faux pas?

Moje je roztomilé, ráda se o něj podělím. Bylo mi asi jedenáct let a tančili jsme na taneční soutěži. Právě jsme se dostali do finále a já měla hezké, bílé šaty s třásněmi na konci. Šaty se zapínaly mezi nohama na cvočky. Jeden ze tří se mi rozepl. Během prvních pohybů další, a při prvním prudším pohybu i ten poslední. Napnuté elastické šaty vystřelily nahoru a já zazmatkovala. Pod šaty jsem nic neměla. Snad by si toho ani nikdo nevšiml. Kdyby však můj tatínek, který tančil jako mladý a naše - moje a bratrovo - tančení velmi prožíval, mě chtěl podpořit a zakřičel do ticha: „To nevadí! Tancuj!“ V tu chvíli se snad všechny hlavy v sále otočily směrem ke mně. Tanec jsem úspěšně dotančila. Dokonce jsme soutěž nakonec i vyhráli. Lidé pak nadšeně po zbytek soutěže té odvážné holčičce fandili.

Kdy jste se naposledy cítila jako dáma?

To je krásná otázka. Jako dáma se cítím vždy, když tančím. Když mi muž otevře dveře od vozu nebo podá ruku v momentě, kdy vystupuji z autobusu. Když mě v obchodě pustí nějaký gentleman před sebe ve frontě. Být dámou je charizma, je to nálada, sebeúcta a úcta k okolí. Škoda, že se „být dámou“ v dnešní době již tak běžně „nenosí“.

Jaké vlastnosti by měl mít dobrý tanečník?

Bože, to je ohromně těžká otázka! Nikdo není dokonalý. Ani já jsem v jisté době nebyla ideální partnerkou. Jistě by měl být člověk schopný kompromisu, přátelství a měl by mít stejný, nebo snad velmi podobný cíl se svou partnerkou. Pak jde všechno lépe.

Myslíte, že tanec vychovává pravé gentlemany?

Z vlastní zkušenosti vím, že díky tanci se člověk naučí držení těla, chování k opačnému pohlaví s respektem a úctou, vždyť je součástí týmu, a disciplíně k opakované činnosti. Podle mě je to určitě jedna z cest, jak se gentlemanem stát.

Star Dance







StarDance připravují:

Manažer vývoje: Jan Potměšil
Manažer realizace: Martin Kopřiva
Vedoucí dramaturg: Jan Bors
Vedoucí produkce: Petr Herák
Externí dramaturgie: Kateřina Dbalá
Scénář: Bára Suchařípová a Marek Eben
Režie: Roman Petrenko
Hlavní kameraman: Filip Havelka
Aranžmá hudby: Martin Kumžák
Odborný poradce a choreograf: Jan Onder
Kostýmní výtvarnice: Zuzana Straková
Hlavní vizážistka: Blanka Hašková
Režie příspěvků: David Slabý a Zbyněk Fiala
Redaktoři příspěvků: Ondřej Broukal a Jaroslava Sedláčková
Architekt: Jaroslav Svoboda
Zvuk: Milan Jílek
Pomocná režie: Jan Fronc

Kontakt pro média:

Michal Prokeš
Tel.: 604 689 633
Michal.prokes@ceskatelevize.cz
Fotoservis České televize:
Pavel Král
Tel.: 736 531 043
pavel.kral@ceskatelevize.cz
<ftp://www.ceskatelevize.cz>